

انباھہ میر آزاھہ

داتا ولایت شاھ جو کلام

مرتب:

صوفی شفیق محمد سومرو "صداق چوٹیوں"

ارپنر

صوفين جي سرواڻ
شاهه عنايت جهوڪ واري ۽
حسين بن منصور حلاج ۽
مرشد ابن مرشد
شاهه نصير سائين (نئون شهرو فيروز)
جي نالي

حق موجود دم دستگير

صوفي شفيق محمد سومرو "صادق چوٿون"

تاريخ: ۲۲-۳-۲۰۰۵ع

- ڪتاب جو نالو: انباهه پر آڙاهه
- شاعري: داتا ولايت شاهه جيلاني
- چاپو: پهريون (۱۹۹۰)
- مرتب: مهدي شاهه فياضي
- پيو چاپو: صوفي شفيق محمد سومرو "صادق چوٿون"
- مله: ۶۵ روپيه
- ڪمپوزنگ: ظهير ميراڻي
- لي آئوٽ: (السعود ڪمپوزنگ سينٽر سکر)
- چپائيءَ جو سال: محي الدين انڊهر ۲۰۰۵ع
- چپائيندڙ: صوفي صادق پبليڪيشن ٽيڪراٿورود ڍنڍي
- تعداد: ۱۰۰۰
- ملن جو هنڌ: داتا تاج محمد شاهه جيلاني
- (درگاهه داتا فيض درياهه انباهه)
- شريف چڪ تعلقه لڪي ضلع
- شڪارپور)

فهرست کلام

- ★ لاله الا لله مني آهي ٻولي مني آهي ٻولي
- ★ محمد مصطفيٰ مدني مڙين مختيار ٿيو پيدا
- ★ علي حيدر ڪردي هون ٻياورد وظيفا نه پڙهي هون
- ★ محي الدين ميران ميت تڪسيران ڪج
- ★ آهي توکان سوا ڪير ڪنهنڪي حال سٿايان
- ★ آيو عشق اڱڻ شڪران چوان
- ★ اڱڻ آوي دلدار سرهي سيج وچينديان
- ★ تون آن باغ حسن جو گل گل گل
- ★ تنهنجي اگر سري ٿي منهنجي نٿي سري
- ★ پاڻ وڃائي پوءِ ڏس پرکي
- ★ پرديسي پيارا ديس تنهنجو آڪٽي
- ★ پسي سهڻا تنهنجي صورت پڙهان
- ★ چيو عشق حضرت مان توڏي اڃان ٿو
- ★ چو ٿيو دل کي زخم تون نه سمجهين ٿو صنم
- ★ حسن سردار ڪيا سينگار ٿيا گلزار گلزارا
- ★ حضرت انسان نقش صورت ۾ جلوه
- ★ دلريا دیدان هڻي ديوانو دلبر تو کيو
- ★ دلين لٽڻ کان واقف منظور نظر آهي.
- ★ ديد جي شهيد جو دارون دوا دیدار آ.
- ★ ديد ملائي ديد سان دلبر دیدار ڏي
- ★ سڏي ساقي ڏٺي سرڪي ڏيڻ انجام
- ★ عشق اچي اثبات ڪيو

- ★ ڪنهن کي ڪين ٻڌو نه ڪنهن ٻئي کي چئون
- ★ ڪيو ڏيد تنهنجي پرين آڏيوانو
- ★ مست مدام ڪيو آهي مونکي
- ★ منهنجا مارون ملڪ ملير هت قيد
- ★ منهنجو يار مونسان وفادار آهي.
- ★ مل مونسان صنم توکي دل جو ڏنم
- ★ مونکي محب جهڙو آيو ڪونه نظر
- ★ وهندي ايندو وقت اهو ئي سازن کي
- ★ صورت ۾ آدم آهي سر سب جان جو
- ★ جا جا تمر ري بانوريا
- ★ تيري ميخاني ۾ تيري ميخاني ۾
- ★ لکين شڪرانا لکين شڪرانا
- ★ هڪ يار اٿم يا ڪي ٻيو يار ڪيو ڇا
- ★ ڇڏ ويهڻ جون ڪي وايون
- ★ ننگر نمائي داهال وي
- ★ بازار برسي برهم جي اوهين عشق جو
- ★ رج روئڻ راتيان ڏينهان آهي علامت عشق جي
- ★ عشق البت عاشقن کي
- ★ عشق جو پورو ٿيو پيو صاف ثابت سورمان
- ★ مر ملامت مون وسي مر ڏيهه پيو طعنا ڏئي
- ★ دارين کان اڳي هئي شاهي فقير جي
- ★ سهڻي سينگار ڪيو موهي منار ويو
- ★ آيو پيارل پر جي آيو
- ★ او پرديسي تنهنجي پسڻ لاءِ پڪاري
- ★ ڏسڻ ته ڏيو جيڏيون مون منزل جو

- ★ رڪي رمز روحاني رايا بن صورت
- ★ توڙي دڙڪا ڏيو دلدار آهيون
- ★ حال ٻڌايان ڪنهن کي عشق جي آزار جو
- ★ جن جو آسرو مارن سان ملندس الا
- ★ اشاري ابرن جي ديد ڪيو ديوانو
- ★ اصل آري ڄام سان محڪم مجاز آ
- ★ پڪاريان پڪاريان سدا
- ★ جيئن وڻيو تيئن مون کي آهي نياھڻي
- ★ منهن ڏکيم محبوب لئي ڪنهن
- ★ مون کي ڏي مون کي ڏي مون کي ڏي شراب
- ★ ناز وارن نيئن دلبر ديدان لايون
- ★ سڄڻ اڳڻ مون آيو
- ★ منهنجو يار ميهار سان ٿيو ملڻ جو
- ★ داتا سائين توڙ رسائين
- ★ پنهل آيو پاڻ
- ★ ڏاڍو ڪري آيو عشق امارو
- ★ شمس ڪيو آ شعاع اونداھي جي
- ★ عشق ڪيو بيتاب تاب ۾ تابا دور ڪياسي
- ★ آيا انس دي اولي ماھي
- ★ آيو ٿي انسان محبت مهر ڪرڻ جي لاءِ
- ★ آيو اڳڻ سڄڻ مون گھر سدائين
- ★ هردي هاڊي ٿو ڳولھي
- ★ پنهنجي ديس تي ڪاھيون ڪاھ
- ★ سمانه فضا ڪا ڀردي

- ★ رگي رمز روحاني رايا بن صورت
- ★ توڙي دڙڪا ڏيو دلدار آهيون
- ★ حال ٻڌايان ڪنهن کي عشق جي آزار جو
- ★ جن جو آسرو مارن سان ملندس الا
- ★ اشاري اهرن جي ديد ڪيو ديوانو
- ★ اصل آري چار سان محڪم مجاز آ
- ★ پڪاريان پڪاريان سدا
- ★ جيئن وڻيو تيئن مونکي آهي نياھڻي
- ★ منهن ڏکيم محبوب لئي ڪنهن
- ★ مونکي ڏي مونکي ڏي مونکي ڏي شراب
- ★ ناز وارن نيئن دلبر ديدان لايون
- ★ سچڻ اڳڻ مون آيو
- ★ منهنجو يار ميهار سان ٿيو ملڻ جو
- ★ داتا سائين توڙ سائين
- ★ پنهل آيو پاڻ
- ★ ڏاڍو ڪري آيو عشق امارو
- ★ شمس ڪيو آشعاع اونداهي جي
- ★ عشق ڪيو بيتاب تاب ۾ تابا دور ڪياسي
- ★ آيا انس دي اولي ماهي
- ★ آيو ٿي انسان محبت مهر ڪرڻ جي لاءِ
- ★ آيو اڳڻ سچڻ مون گهر سدائين
- ★ هردي هادي ٿو ڳولهي
- ★ پنهنجي ديس تي ڪاهيون ڪاه
- ★ پيمانہ فيض ڪا پردي
- ★ چائون يار مونسان ڪري

- ★ دلبر کيو آدم آواز
- ★ دل ته دلبر جي
- ★ جاڏي تاڏي تون
- ★ فيراق ۾ ٿران ٿو ٿيڻ بدار جي
- ★ ڪيچي ويا اٿم ڪالهه
- ★ سجدو ثواب سرڪي
- ★ صورت صفاتي سانگ سان
- ★ مٿي جي ميخاني ۾ جام
- ★ پرين پسايو پاڻ قاصد
- ★ حسن تنهنجي تي منا
- ★ ڏس اوهان جي عشق ۾
- ★ تڏهن وحدت ۾ آدل ونگي
- ★ ڪانگ اڌاريان ڪاڪ جا
- ★ ڏي مست ميخاني مان ساقي
- ★ چم چم چچڪا چيرن لايا
- ★ موري آش رهي من ۾
- ★ پاڻي پيچ پنهل مونسان پيار
- ★ محب منا منار يار
- ★ آڏو تن آيون سوريءَ جي پار
- ★ آيو پرين اندر ۾ باقي
- ★ جيئه ۾ جانب جوڙيون جايون
- ★ شهنشاهه شهباز رند وٺن ٿا
- ★ غازي نه ڪن ٿا غفلت
- ★ اچي بيٺو آيار

★ بره بست ڀلي ڪري

★ سهڻي صورت يار سڄڻ

★ نسنگ نانگو نيهن

★ سنڌي بيت جلوه تنهنجو جيلاني

★ وصال نامون..... (۱)

★ وصال نامون..... (۲)

★ سر هير رانجهو سي حرفي

★ عاشقن کي انتظار ڪي

★ عشق عليٰ بره بالا

★ عشق البت عاشقن کي

★ آهي اڃا ڀيل عشق جو

★ سوري پر سر انجام

★ ريءَ هٿين ڀرين هاڃ

★ آهي اصل کان اقرار

★ سهڻل جو سينگار

★ عشق ڪيو آمارو

★ بيت محبت جي ميدان ۾

۾ اڪر

آءُ درگاه جي معتقدن ۽ طالبن جو مشڪور آهيان، جن داتا فيض درياه اڪيڊمي ڊڪٽ ضلع شڪارپور قائم ڪئي آهي. جنهن ۾ پهرين ابتدا بابا داتا ولايت علي شاه جيلاني رح انباھي جو رسالو ”انباھ ۾ آڙاھ“ اظهار ڪري رهيا آهن. آءُ خصوصن مهدي شاهه فياضي ۽ عمومين اڪيڊمي جي عهديداران طالبن کي نيڪ فال لاءِ مبارڪ ڏيان ٿو. دلي آه ۽ دعا اٿم ته اهي اڪيڊميءَ جا راه رو، اڳتي وڌائيندا بياض داتا فيض درياه، داتا ولايت علي شاهه ۽ داتا فيض درياه جي طالبن ۽ خصوصن ضلع شڪارپور جي درويشن ۽ عمومين سنڌ جي تصوف جي خدمت ڪندا. (آمين)

بگن شاهه جيلاني

سجاده نشين

سرپرست داتا فيض درياه اڪيڊمي

ڊڪٽ ضلع شڪارپور

يال پلي جا پانيان مان.....

عشق جنين سر آڻيو، صاف تنين سنيا،

سوا عشق الله جي، ٻولي ٻولن بي نا،

هاديءَ واري حال ۾، رهن يڪدل يقينا،

اٿن اندر ۾ آئينا، بگن شاهه سدا پسن پرينءَ کي.

اسان جو وڏو بزرگ مخدوم صوفي حاجن شاهه (لونگاڻي) ۽ حاجي پير

شاهه جيلاني انباھي، هم صحبتي ۽ همعصر ۽ درگاه نوشهري فيروز جي

شهنشاهه، شاهه نصير الدين اول جا طالب هئا. اسان جا پريان جذبد ج طالبت جو سلسلو ٻنهي درگاهن سان رکيو اچن.

الحمد لله جو اڄ داتا فيض درياھ اڪيڊمي ڊڪٽ طرفان داتا ولايت علي شاهه جيلاني جن جو چونڊ ڪافين تي مشتمل مجموعو ”انباھ ۾ آڙاھ“ ڇپجي اوهان جي هٿن تائين پهتو آهي.

منهنجي سيني ۾ گذريل ٽن سالن کان اها آس، اميد ۽ تڙپ هئي ته داتا فيض درياھ ۽ داتا ولايت علي شاهه جن جو مجموعو ڪلام ڇپائي پڌرو ڪجي.

آخر داتا سائين جن جي خاص مهرباني ۽ نوازش سان اها اميد پوري ٿي ۽ اسان ڊڪٽ ضلع شڪارپور ۾ شهنشاهه هادي داتا بگن شاهه جيلاني سجاده نشين درگاهه فياضي انباھ شريف جن جي سرپرستي هيٺ داتا فيض درياھ اڪيڊمي جو قيام عمل ۾ آندو ۽ فيصلو ڪيو ته داتا ولايت علي شاهه جن جي مجموعو ڪلام سان هڪ سو ڪافيون چونڊي ڇپائجن.

سچ ته داتا سائين جن جي مجموعو ڪلام جنهن ۾ درگاهه واري قلمي نسخي مطابق ٽي سو اڪيڪهتر ڪافيون، انيتاليهه بيت ۽ ٽي سه حرفيون شامل آهن. انهن مان هڪ سو ڪافيون چونڊڻ مشڪل لڳو پر اهو سوچي ته داتا جن جو هر هڪ لفظ هدايت ۽ حق جي راهه آهي. مون هر روپ مان چند ڪافيون چونڊي انهن کي راڳ وار سڌا سهاڳڻ روپ پيرويءَ کان روپ آسا تائين هر راڳ جي ڳائڻ واري مقرر ٽائيم مطابق رکيو آهي. هر روپ ۾ جيڪي ڪافيون آيون آهن انهن کي الف - ب وار ترتيب ڏنو آهي.

مان سڀ کان اول مرشد پاڪ شهنشاهه داتا بگن شاهه جيلاني سرڪار ۽ داتا جان محمد شاهه جيلاني وايعهد شهزاده جن جو بيحد شڪر گذار آهيان جن هي رسالي جي ڇپائي ۾ ظاهري توڙي باطني هر قسم جي مدد ڪرڻ فرمائي.

تنهن ڪانپوءِ فقير استاد قريان علي "قريان" خاصخيلي مصنف "صوفي ساجاهه" جن جو ته دل سان ٿورائتو آهيان جن هن رسالي جو مقدمو لکيو آهي. فقير سائين جن تي داتا ولايت علي شاهه جن جو خاص راض هوندو هو ۽ عمر جو گهڻو حصو داتا جن جي قريب رهيا.

مان ٿورائتو آهيان پنهنجي والد بزرگوار صوفي سيد علي نواز شاهه فياض، سائين جليل شاهه، عبدالملڪ فقير (درگاه حاجي مير شاهه ڏنہ فقير سندرائي "مشتاق") فقير محمد پنهل جهوڪي ۽ حبيب الله شاهه "رنگي" جن جو جن جي خاص مهرباني ۽ صحبت هيٺ تصوف جي راز و رموز کان واقفيت ملي ۽ هي مجموعہ ڪلام سندن ئي ڪوششن جو نتيجو آهي. درگاه فياضيءَ جي، بابا ميرل فقير جائيرائي جي فقراء، درگاه لونگاڻي جي ساداتن، ارشاد علي شاهه (درگاه حسين شاهه جيلاني بوزدار وڏا) قاضي لطيف ڏنہ خيرپوري، قطب علي شاهه داڙا واهڻ، همت علي فقير لولائي، سونل فقير، عبدالحڪيم ۽ محمد چٽل فقير ويراڳين ساٿ ڏنو.

البت هن ڏس ۾ ارمان اٿم جو اسان جو محسن ساڻي مرحوم استاد غلام رسول قريشي لاڙڪاڻوي، اسان کان جدا ٿي ويو هن جا روح، درگاه ۽ فقراء سان وابستہ رهندا.

مان شڪر گذار آهيان اڪيڊمي جي چيئرمين فقير منير احمد انڙ، وائيس چيئرمين اشرف زمان پير چندامي ڊپٽي سيڪريٽري محمد حسن خوشدل چنه، اطلاعات سيڪريٽري عبدالغني اياز ڀٽي پنهنجي پياري مامي ۽ اڪيڊميءَ جي خزانچي سيد سلطان شاهه صوفي مقصود احمد مگريو ۽ سائين عبدالرحمان جتوئي صاحب، سائين عبدالفتاح "فائق" عبدالجبار جوش عيسائي، نبي بخش اڄڻ، منظور احمد اڄڻ، غلام محمد ڀٽو (پنهور) جن جو، جن جي ساٿ ۽ سهڪار سان هي رسالو ڇپجي پڌرو ٿيو آهي. فقير گلشن احمد عيرائي، فقير روشن علي اوڙ انباهي، ديوان نين

لال ۽ فقير قمر الدين پتو جن جون خدمتون وساري نٿو سگهان جن پروف
 ڏسن ۽ تصويرون مهيا ڪري ڏين ۽ منهنجي مدد ڪئي.
 مون طفل عمر ۾ تصوفي بزرگن جا قلمي نسخا هٿ پيو ڪريان، جنهن ۾
 بياض داتا فيض درياه، بياض داتا ولايت علي شاهه جيلاني رح رساله علي
 محمد شاهه (علي ساء) گاگڙي رساله توڪل فقير پٺاڻ لاڪا روڊ، رساله
 سلطان شاهه ماهوتا ۽ رساله اسماعيل شاهه بيرنگ هٿ ڪيا اٿم، اڃا به
 کوجنا جاري رهندي اميد اٿم ته درجه بدرجه اهي رسالا اڪيڊميءَ جي رفاقت
 سان اشاعت هيٺ آڻبا ۽ ڇپائي پڌرا ڪيا.

مرتب

مهدي شاهه فياضي

مقدمو

پاڻ وڃائي پڌرا ٿيا، اهي منڍئون ڪين مرن،
 ”موتو قبل الانت موتو“ مري ٿا جيئن،
 ”الفقر فخري والفقر مني“ اهو آهي قول سندن،
 اهي عاشق ٿا سڏجن ”ولايت شاهه“ وحدت جا،

سڀ ساراهه ۽ ثنا جو لائق، رب العالمين آهي. جنهن ”ڪن“ چئي ڪل
 ڪائنات جوڙي، انسان کي مٿ ڇاڪ مان پيدا ڪري کيس احسن تقويم
 جي پوشاڪ جو تاج پهراي، اشرف المخلوقات جو لقب ڏئي، کيس خليفة
 الارض جو منصب عطا فرمايو. ڪروڙين قرب تنهن قادر جا جنهن انسان
 جي قلب کي ”بيت ربي“ جو شرف ڏئي، دمن جي خزاني سان مالا مال
 ڪري ”الانسان سري وانا سره“ جو راز آشنا ڪيو.

بي تعريف محبوب مصطفيٰ احمد مجتبيٰ رحمة اللعالمين کي
سونهين جن جي محابي هن عدم دنيا جو وجود عمل ۾ آيو "لولاڪ لما
خلقته الافلاڪ" جنهن جي نور مان امت ۽ هي جهان اظهار ٿيو.

تين تعريف حضرت غوث اعظم سيد عبدالقادر جيلاني رح عالم اسلام
جي اها هستي، جنهن جي روحاني فيض مان قادري طريقه، ذريعه سلوڪ جا
طالب، غوث، قطب، داتا، مشائخ، مخدوم ۽ شهيد رنگجي ريتا ٿيا،
جن ۾ سيد السادات روشن ضمير، بدرالمنير صوفي فيض محمد شاه
عرف داتا فيض درياءِ انباهه شريف 1280 هجريءَ ۾ اظهار ڪئي، هن
لنگوٽ بند ۽ ستي جتي بادشاهه 11 شوال 1325 هه ابدي جام نوش
فرمائي، دارالبقا هلڻ جو راز فرمايو سندس ميلو هر سال 11 شوال تي ٿيندو
آهي. سندن طالب بابا ميرل فقير جاگيرائي، علي محمد شاه (علي ساءِ)
جيلاني گاڙي، غلام محمد حيدر فقير رند گوندرڙو، محمد ابراهيم
شاهه جيلاني پنو عاقل، توڪل فقير پٺاڻ لاڪا روڊ، بچل شاهه ساهارو،
بديل فقير چنه صويو ديرو شاهه بگن اول، فيض الله فقير پٽو مظفر ڳڙهه
پنجاب، جام بشيسي، هر گوپند رام خيرپور ۽ پاڻي هاسا رام لاڙڪاڻو
ناميارا ٿي گذريا آهن.

سندن ڏي پاءُ تاج محمد شاهه، جي اولاد داتا شاهه بگن اول مسند تي
ويٺا، انجو فرزند داتا ولايت علي شاهه جيلاني محبوب سبحاني، غوث
صمداني جي 29 پيڙهي ۽ داتا فيض درياءِ جي 3 پيڙهي جنهن جو رسالو
"انباهه ۾ عشق جو آڙاهه" اڄ اظهار ٿي رهيو آهي.

حقيقت ۾ صوفي بزرگن، امن جو پيغام ڏئي، محبت ۽ ميناڄ وارو
ماحول، شاعريءَ ذريعي پيدا ڪيو. سندن ڪلام تي تصوف جو رنگ، اندر
جو آواز ۽ روح جي صدا رهندي اچي. صوفي فقير حسن و عشق ۽ هجر کي
وصال جي رنگ ۾ رنگي بيان ڪن ٿا. موسيقيءَ جي لحاظ، سندن ڪيفيت

۾ سرور ۽ كيف جاري رهندو اچي.

”جانب جو جمال“ شاعريءَ جو محرڪ به آهي ته ازلي عشق جو اھڃاڻ به آهي. سائين داتا شاھه ولايت به انساني انس جي سروپا سونھن ٿي فرمايو. ”آيا انس دي اولي ماھي، موهن ميمر دي مرلي چاڻي“

سائين داتا ولايت علي شاھه کي موجوده سجاده نشين داتا بگن شاھه دوم تولد ٿيا ته پاڻ فقيري پاڻي باھر روانه ٿيا. پاڻ فرمايائون:-

”تنھن جي خاطر ٿران در در، گداگر ٿي گھمان گھر گھر“

فراق ۾ ٿران ٿو، ٿيريدار جي نموني،

در در ڪريان گدائي، پينار جي نموني.

کين ڪن طالبن عرض ڪيو ته دستور موافق درگاهه ۾ رهو.

پاڻ فرمايائون:-

ورد وزيان سونگي، سدا انسجو اسر،

ياد ۾ نڪري ٿو، نسلنگ نئون هي نظم.

سانون دين ايمان درڪار نهين، اک يار دا درسن ڪافي هي،

دولت زردِي پياس نهين، اک رنگ پريا رانجهن ڪافي هي.

پاڻ ”شاھه حسن“ جا شيدائي ۽ پنهنجي ”حسن“ ۾ پاڻ مستعرف ٿي فرمايائون!

تون آن باغ حسن جو گل گل گل،

اسان واس وٺڻ لئه بلبل.

اڪڙين جي ملڪ ۾ اهڙا محورها جو فرمايائون!

”تنهنجي عين صاف اشاري،

موھي وڌو ماري، تنهنجي نازڪ نينھن نظر ري.“

ڪڏهن ته ”فراق ۽ ٿورائي“ ۾ حيران ٿي فرمايائون ته:-

”وهندي ايندو، ...“

سازن کي سينگاري ايندا پرين اوناري ”

ته ڪاٿي فرمايائين ٿا :-

”پاڻي پيچ پنهل، مونسان پيار ڪيو.“

ڪڏهن ساقيءَ جي انتظار ۾ فرمائين ٿا :-

”سڏي ساقي ڏئي سرڪي،

ڏين انجام سر جي ٿي.“

وري ساقي راضي ٿي ٿو ته :-

”ساقي مون کي ساغر ڏنو، سرڪ سوايو،

نشو نيھن وارو، خمر ٿيو خمارو.“

عشق جي باري ۾ فرمائي ٿو ته :-

”تسنگ نانگو نينهن ڪيو آ، عشق ڪيو اثبات“

”آيو عشق اڳڻ شڪران چوان، سرمال مڏي قربان ڪيان“

”آيو پرين اندر ۾، باقي حجاب ڪهڙو“

دم ۽ ذڪر جي خيال ۾ فرمايائون :-

”غازي نه ڪن ٿا غفلت، ڪم ۾ خيال دم جو،

اٿن ويهن، سمهن ۾، ڪم ۾ خيال دم جو.“

مون ناچيز تي سندن ڪرم نوازي سال 1938ع کان ٿي ۽ نالو به قربان علي

زڪيائون. امر ڪيائون ته اوهان فقيرن جا ٻول قلمبند ڪري ”ڪشڪول

صوفي“ تيار ڪريو. جنهن جون چوڙ ”صوفي ساڃاه“ اظهاري عام ٿيو. ان

اچر ۽ پچر، سور ۽ سوز، سک ۽ ساڃاهه جي سرڪي نصيب ٿي. آءُ پنهنجي

خوشقسمتي ۽ خوشبختي ٿو سمجھان جو بيماريءَ جي حال ۾ به موجوده داتا

بگن شاهه دوم رساله ”داتا فياض“ ۽ ”داتا ولايت“ جي سنوارڻ جو ڪم

سپرد ڪيو، جو 1982 ۾ راس ڪيم. ”داتا فياض“ جو ابتدائي رسالو

هدايت علي فقير تارڪ نجفي تونيه لالو رائفڪ تيار ڪيو.

وري داتا فيض درياھ اڪيڊمي ڊڪٽ وڌا شڪار پور ضلع جا ڪارڪن
مبارڪ جا مستحق آهن. جن پڇاڻيءَ جو سلسلو جاري رکيو آهي. هي
رسالو ”انباھ ۾ آڙاھ“ جنهن کي مهدي شاهه فياضي ترتيب ڏنو آهي، ان
ڪڙيءَ جو هڪ حصو آهي. دعا آهي ته اها صوفي اڪيڊمي انباھي ٿڌيءَ
مان تلاءُ يا قطري مان قلم ٿي جوت جاڳائيندي. (آمين)

”جوڳي جوت جلائي ويا، رانجهن رنگ رلائي ويا.“

مون سي ڏٺا ماءُ! جنين ڏٺو پرينءَ کي،

تنين سندي ڪاءُ! ڪري سگهان نه ڳالهڙي.

”شاهه“

صوفي قربان علي قربان خاصخيلي

سڪ جو طالب: درگاهه انباھه شريف.

سوانح حيات

انباھه تي نالو: - انباھه شريف چڪ ٿانون جي لڳ اتر ۾ هڪ ننڍڙو ڳوٺ
آهي. هي درگاهه تعلقه لکي غلام شاهه ضلع شڪارپور سنڌ ۾ آهي. هيءُ
ڳوٺ، سنڌو درياءَ جي جهلي بند سان ڀر ۾ اولهه طرف آهي. روايت آهي ته
گذريل زماني ۾ درياءُ بادشاهه جڏهن موج ۾ ايندو هو ۽ ڪپڙو پٽندو هو ته
مالوند ماڻهو پنهنجو چؤپايو مال ڪاهي اچي موجوده ڳوٺ انباھه وٽ جمع
ٿيندا هئا. جنهن سبب چؤپائي مال جا هٿبوهه لڳي ويندا هئا ۽ انهيءَ لفظ
”هٿبوهه“ مان صورتخطي ٿري عشق جو ”انبوهه“ ٿي ۽ داتا فيض درياءُ
جیلاني عشق جو ”انبوهه“ اظهار ڪيو. بعد ۾ لفظ ”انبوهه“ جو تلفظ بدليجي
”هٿباهه“ يا ”انباهه“ ٿيو ۽ داتا ولايت علي شاهه رح جن فرمايو آهي ته: -
”آهن انباھه ۾ آڙاھه“

جنگي جنگاھ جنگ وارا.

سائين تاج محمد شاھ اول:- سائين تاج محمد شاھ اول داتا فياض الله جيلاني جن جا وڏا ڀاءُ هئا. داتا جن فرمايس ته اوهان شادي ڪريو اوهان جي نسب مان گل پيدا ٿيندو ۽ داتا شاھ بگن اول جن تولد ٿيا.

سائين بگن شاھ اول عرف بابا پير شاھ دوم:- سائين بگن شاھ اول داتا فيض درياھ جي وقت ۾ تولد ٿيا، داتا فرمائيندو هون ته ”بابا اچي ويو، درگاھ جو مالڪ اچي ويو.“ سائين بگن شاھ ننڍپڻ ۾ ٻاهر مال جي سانگي ويندا هئا ته مال ٻاهران هلڪو هڻي بيھي يا ويھي رهندو هو. سائين بگن شاھ اول لوڙهي ۾ رهيا ۽ داتا ولايت علي شاھ جيلاني به جنم پاتو، ڀڳت ڪنور رام اڪثر حاضري ڀرڻ ايندو هو.

لوڙهي ۾ رياضت، دم ڌڪڻ جي ڪاھ، اوجاڳي جا شائق، ويراڳ سندن خوراڪ، صلح، صفائي ۽ ترڪ سندن شيو وھندو هون، ان وقت ۾ فقراء جو سڄو ڀر سڄي ڏي گذران هو. سائين بگن شاھ اول 18 ذوالحج 1345ھ ۾ وصال ڪيو. سندس ميلو هر سال 17 ذوالحج تي ٿيندو آھي. ۽ گادي داتا ولايت علي شاھ جيلاني جن جي حوالي رھي.

سائين بگن شاھ اول جي اڳيان لونگ فقير ۽ بهاول فقير لاشاري (ڪنڊڙي) شير جامي سان اٿي پھر ويراڳي هوندا هئا. داتا ولايت علي شاھ جو اوائلي دور:- سائين داتا ولايت علي شاھ ولايت جي صاحب هن جهان ۾ حامون 1329ھ ۾ جنم پاتو سائين داتا فياض جي برقعہ مت کان چار سال پوءِ هن سرزمين تي وارد ٿيا، ۽ سائين بگن شاھ اول جي وصال وقت 16 سالن جا هئا. هن درگاھ جو اصول داتا فيض درياھ کان وٺي داتا ولايت علي شاھ رح جيلاني تائين گادي نشين لوڙهي ۾ رهندا آيا. هن دربار ۾ جنهن به سجاده نشين کي وليعهد سجاده تولد ٿيندو هو ته گاديءَ جو باران صاحبدادي جي حوالي ڪري پاڻ سجاده نشين گوشه نشيني ۽ گمناميءَ

۾ رهندا هئا. مثالن: - داتا ولایت علي شاهه رح جن آئيا ته سندن والد بزرگوار ائين ڪيو داتا ولایت علي شاهه جن کي جڏهن سندن وڏي ڀاءُ مست ڪامل شاهه تنگ ڪيو تڏهن ارشاد ٿيو ته اسان پاڻ اچي رهيا آهيون. پاڻهي مست ٿڌو ٿيندو، ۽ اوهان کي رياضت خاطر ٻاهر اجازت ٿيندي، جلد موجوده شاهه بگن دوم تولد ٿيو ته داتا ولایت علي شاهه به ائين ڪيو ۽ مست به ٿڌو ٿي ويو ۽ چمندي ڄام جو سجود ڪيو.

ڪامل مرشد: - پاڻ فرمائيندا هئا ته (داتا فيض درياهه) پنهنجي پائيت به بابا شاد بگن اول ۾ سمايو ۽ کيس حياتي ۽ ۾ گاديءَ جو حق در بنايو شايد ان ۾ به ڪوراز هو ته متان ڏاڏا تاج محمد شاهه ۽ ڏاڏا جان محمد شاهه ۾ نفاق پوي. مون کي فيض باطني داتا فيض درياهه ۽ ظاهري داتا شاهه بگن اول کان نصيب ٿيو. چمن سان بابا گوشه نشين ٿيا ۽ پورو درگاهه جو وزن سرتي آڻيو. سندن وصال بعد وري مون وٽ موجوده بگن شاهه دوم چولو بدلائي آڻيو. مون کيس بابا جو نام ۽ مرشد ڄاڻي سڀ بارسر رکي سیر و سفر اختيار ڪيو.

چڏي "شاهه ولایت" شاهي خوش ٿي ڪيم گداني.

پرین پاڻ مٿائي - واپار جي نموني.

سیر و سفر: - سائين داتا ولایت علي شاهه مالڪن جي فرمان مطابق لوڙهي کان ٻاهر نڪري رياضت جي بهاني در در عشق جي اظهار ڪئي، نه ته رات جو پيٽ ۾ ٻاهر وڃي رات تي لوڙهي ۽ درگاهه تي موٽڻو پوندو هو. پهريان کيس لاڙڪاڻي وڃڻ جو امر ٿيو. جو بچين ۾ داتا فيض درياهه به لاڙڪاڻي کان نوشهرو فيروز ويا هئا. ان وقت فقراءَ به ڄام هيو.

اهي آڏوتي اڏ موت ۽ ويڙهڻ سازن کي سينگاري، ساڻن راهي ٿيا. پهريائين پيرين پنڌ ڪشتو (ڪشڪول) کڻي سیر و سفر ڪرڻو پيو، پوءِ آهستي آهستي گهوڙن ۽ اٺن جي سواري مهيا ٿي، اهو وقت به اٺن جو

گهوڙا ۽ اُن جا مڙ ۽ پيادي فقراھ جو ڳاڻاڻو نه هو. ڪڏهن ته سنڌو درياھ ۽ نارا ڪئنال ذريعي اوڀار، لھوارا پيرين تي سفر ٿيا، ڪڏهن ٿانگا، اُن گاڏا ۽ جيپ به سفر ۾ ٿي. اجمير شريف به فقراءِ حمزه علي فقير، همت علي فقير، ورييل شاھ، رحم فقير، جادل، حاجي عيسيٰ، حاجي خير محمد ۽ ٻين سان ريل گاڏي رستي درشن ڪيائون. پاڻ ته بادشاھ ”شاھ حسن“ ڏسي حيران ٿيا، بلڪ پاڻ به ماڻهن جون دليون موھي موٽيا، ڪڏهن ته درگاھ جھوڪ شريف، پٽ شاھ ۽ سيوهاڻي سرڪار تي ميندين جا سھرا ۽ گيت ڳايائون. ڪڏهن ته ٿر ۽ جبل جا فقراءِ سميت سي ٿيا، ڪڏهن ته جبل شريف، ٿاڙھيارو، بڪار ۽ ساھارو پھچڻ ٿيو ته ڪڏهن لاڙڪاڻو، وڳڻ، لالورائڪ، ڏوڪري باقراڻي، لونگاڻي، شڪارپور، سکر، روھڙي ۽ فتح پور بلوچستان عشقي آماجگاھ ٿيا. ڪڏهن ته ڪڇي جا سير ته ڪڏهن ڌڙي، پٺڙ ۽ ڪنڌڪوٽ ته ڪڏهن پٺو عاقل، گهوٽڪي، ماڻيل ۽ خصوصن بوزدار وڏا، عشقي مرڪز بنيا، جڏهن سِير و سفر ۾ فقراءِ سميت هلندا هئا ته جبل به وڃندا هئا ۽ هزارين ماڻھون سندن درشن جي انتظار ۾ هوندا هئا. فقراءِ جو سپه سالار غلام نبي شاھ جيلاني ۽ فقراءِ جو جمعدار جاڙو مست هوندو هو. بوزدار ساءِ حسين شاھ جيلاني بن علي محمد شاھ تي خاص پيار هون. اُتي هفتن جا هفتا ۽ مهينن جا مهينا فقراءِ سميت رهندا هئا. وٽن خاص قربان علي قربان خاصخيلي فقير به رهندو هو. ڪيئي مست ۽ ابدال ساڻن گڏ رهندا هئا. حمزه علي فقير مهر سان قرب جو نڪاح هون. سندن وصال بعد اُن فقير به ميلي ۾ دم ڏنو ۽ درگاھه تي رکيل آهي. سندن منظور نظر مير حاجي شاھ ڏنو سندرائي به وصال ڪري ويو. هاڻي سندن ساٿ جو پراڻو ويڙاڳي ۽ طالب همت علي فقير لولائي موجود آهي. آخر ۾ سفر ماڻي درگاھ شريف تي پهتا، اُتان اصل سفر جي تياري ڪيائون ۽ اهل بقا جو شرف ماڻيائون.

جھڊ جفائون: - دڙگاهه جون جاپون خسته حاليءَ ۾ هيون، پوري شهر جو پاڻي درگاهه ۾ ايندو هو. هي شاهين، ڪلر، ڪانڊيرا ۽ وچ ميخاني مان واه وهندڙ ڏسي رياضت چالو ڪئي ويئي. داتا فيض درياءَ جو قرب ٿيو. ”امرت سر“ کان چرن سنگهه نالي هڪ سڪ درگاهه تي پهتو جنهن کي داتا ولايت علي شاه جن مسلمان ڪيو ۽ مٿس نالو محمد صالح شيخ رکيو. ان اچي همت ڏياري ته، ”مون کي ارشاد ٿيو آهي ته پنج قبار وضو ۽ ٺهيل بنگلي جي ڇت وڃي راس ڪر. جو چهتيرن تي الفاظ ۽ آيتون قائم رهڻا آهن. گڏه ڌاريو، فقير ۽ مريد هٿ ڪريو، ڪاٺ هٿ ڪريو مٿي ڏورايو، پراءَ ڪرايو ۽ ڪورا پچرايو آسري الله جي سڪڻين هٿين، هٿ ڳنڍيو ويو. واه ٻاهران ڪرايو ويو ميخانه ۾ ايترو پراءَ پيو جو هاڻي درگاهه جو پاڻي ٻاهر وڃي ٿو قبار اس ٿيا، بنگلو راس ٿيو ۽ چوگرد فقراءَ جي رهڻ لاءِ پڪسرا اوتارا جڙيا. روضي اطهر تي ايراني ڪاشيءَ ۽ هيرو جو ڪم ٿيو. انهيءَ جھڊ جفا ۾ ورهيه لڳا، ۽ فقيرن جي رياضت رنگ لاتو. رات ڏينهن ڪم، بچت وقت ويراڳ ۽ باقي ٿاڻيم سڀرو سفر ۾ صرف ٿيو.

داتا ولايت شاهه مهينن جا مهينا فقره سميت سيلان ۾، ته موجوده سجاده نشين داتا بگن شاهه دوم ان وقت ننڍڙو، باقي فقره سان گڏ درگاهه جي رياضت ۾ مشغول رهيو. ننگر جاري وساري رهيو ۽ اڄ به جاري آهي. اهو مستري محمد صالح شيخ به وصال ڪري ويو. جو درگاهه تي رکيل آهي. اڄ داتا جي درٻار اجميري درشن وٽان آهي. سائين داتا ولايت علي شاهه شڪل جا تمام سهڻا، قدآور، سڌي ۽ سروڪاڻي، پيشاني ويڪري ۽ پهڪندڙ، منهن مبارڪ تي هلڪي ماتا جا نشان، منهن جي گهي پاسي، ٻاٻا وانگر اسو (ڦڙو) ۽ اکيون وڏيون غاڻيون، سدائين خمريل هين، سونهاري پوري، مٿي جا وار ڊگها، سدائين سينگار سندن شيو هو. مٿي تي گير ٿوپ، گيزڙو ۽ سائي دستار ٻڌندا هئا. پهريان ۽ ستن وڏي ۽

صاف، پيرن ۾ پوٽ هوندو هون. ٻانهن ۾ سونو ڪولاڻو ۽ پيرن ۾ ڪڙو يا چانديءَ جي زنجيري هوندي هين. ڪاري ڪٽي، ڪمبل ۽ لڪڻ سان رکندا هئا، دستار اهڙي ٻڌندا هئا يا پوشاڪ اهڙي پهريندا هئا يا سندن اوچو قد ۽ سڌي ڪاٺي ڏسي ماڻهون سندن هلٽ، ٻيهڪ ۽ گفتار تي موٽ رهندا هئا ٻين درگاهن جا طالب به سک مان نه ڊانڊا هئا.

”پڌرو پنهل پيارو، سهڻو سدا هو سڀ ۾“

”تنهن جا ناز، نين نرالا، لالڻ لڏي لکن ۾“ ”شير خان فقير“

پورو سارو پڙهيل، ليڪن لدني علم جا صاحب هئا، سواريءَ جا شوقين ۽ شعرو شاعريءَ سان چاهه هون، تمام خوش مزاج ۽ غريبن جا يار هئا، هر ڪو يائيندو هو ته داتا منهنجو آهي ۽ آءُ داتا جو آهيان. دائما وڻن فقراءِ جام رهندو هو. مست ۽ مجنون به شامل هئا، هر هڪ جي سنڀال پاڻ رکندا هئا. ويراڳ ۽ اوجاڳو ڏاج هين، ننگر جاري ۽ سواليءَ جو سوال پورو ڪندا هيا. داتا جنهن به ميلي ۾ پهتو ته اهو ميلو ڀرپور ٿي ويندو هو، يا جتي پاڻ رهيا ته چشڪ هر گهڙي ميلو هو. سندن رهنمائي ۽ گفتار، پورو ملڪ ۽ ماڻهو مطيع بنايا، پاڻ ائين پهر ڪاڌو واپرائيندا هئا. فقراءِ کي پوشاڪ ۽ ڪرايو به ڏياريندا هئا. ڪنهن کي نه رنج نه ڪيائون، ڪو زمانو ته پاڻ هٿن سان ننگر هلائيندا هئا، هيٺ ويهڻ، جاڳڻ، رب جي يادگيري ۽ دمر ڪاهڻ جي تلقين سندن شيو هو.

نظريه وحدت الوجودي:- داتا ولايت علي شاه جن پنهنجي ڏاڏا داتا فيض درياد ۽ بابا بگن شاه اول جي نقش قدم تي هم اوست جا حامي هئا. پاڻ پنهنجي پاڻ تي موٽ ۽ دائما شاه حسن تي حيران رهيا.

پاڻ:- **المجاز قنطرة الحقيقت**، مجاز حقيقت جي پوڙي آهي ۽

المجاز يوصل بالحققيقت، مجاز ڳنڍي ٿو حقيقت سان، جا شيدائي رهيا. سندن آءُ ڪويل جي ڪوڪ ۽ ڪونج جي ڪرڪي جهڙي هئي. جيئن

تہ سموري جھان کي دستگير جو فيض مليل آهي ۽ هر علم ظاهري توڙي باطني دستگيري درگاه تان سڀني پني ورتو آهي اهڙي طرح داتا ولايت علي شاه جن دستگير جي اولاد ۽ خود دستگير هئا. ان ڪري پاڻ شاعري جو ڪوبه استاد نه ورتائون ۽ نه ئي ڪنهن کان شاعري سکيا، ليڪن سمورو شعر و ڪلام عشقي اثر ۽ عشق الهي ۾ چيو اٿن.

سندن شعر و ڪلام من خدايم ۽ انا الحق جو آواز ۽ تجنيسي انداز ۾ آهي. هر شهر ۾ ڏسبو ته پاڻ هر دم اباڻڪا، محبوب جي حسن ۾ گم ۽ سندن تشريح ۾ سرگردان رهندا هئا.

مثلاً:- ”مونکي جيغل جادوگر جوڳي، ويراڳي ويا منتر چلاتي.“

2- ”اوجھي اڙي وئي، دل دلدار سان“

3- ”حسن سردار ڪيا سينگار، ڪليا گلزار گلزار.“

ڪٿي ته:-

”تنهنجي نينهن ڪيونفي، ويڙو وهم ويچار.“

”عشق اچي اثبات ڪيڙو، انا الحق جو آواز“

پاڻ فرمائيندا هئا ته، دنيا جي دوستي بازاری فالودي مثل ۽ زهري نانگ آهي، جن ان سان دل لڳائي. آهي ان ۾ هجي ويا ڇو ته ذڪر الاهي کان غفلت جي سزا، دنيا جي محنت آهي.

پاڻ فرمائيندا هئا ته، صوفي انهيءَ روشنيءَ جو مثال آهي جنهن ۾ سج جي گهرج نه آهي. عشق روعي حياتي ۽ پاڻ کي ترڪ روهاني زهد آهي، ڇو ته جيسين دل مان خودي نه ويندي تيسين خدا ملڻ مشڪل آهي.

پاڻ فرمائيندا هئا ته، وجود ۾ شريعت ڪير آهي، مرشد طريقت جو سڀاڻ آهي. دل حق تعاليٰ جي ڪرسي آهي. رات طالب لاءِ ڏهي آهي، معرفت ولوڙو ۽ حقيقت ان جو مڪمل آهي.

پاڻ فرمائيندا هئا ته، انسان پاڻيءَ جو پتلو آهي، ٻي هلندو يعني دم

ڪاهيندو ته بيمل پاڻيءَ جيان بانس نه ڪندو.

1- "جودم غافل سسودم ڪافر"

2- "دم دي سرت سنڀال رکين، دم هني اسرار الاهي دا."

پاڻ فرمائيندا هئا ته، دنيا جو نشو ۽ ڍو، رب کان گھراهي آئيندو آهي. خدا وارن کي باھ کان به وڌيڪ خوف جو سانڌو رهندو ۽ اڀرندو آهي.

"وهامي ويندياء، پوءِ گھڻا هڻيندين هٿڙا"

حيواني جامون ڇڏي، سنڀري فڪر سان موت کي منهن ڏي رب سان گڏ انجو يادگير ورکا!

"ڪريو يادگير و موت جو وڏي عبادت آءِ،

جنين موت وساريو، واءِ تين لاءِ واءِ."

آخري سفر، آرامگاهه ۽ عشقي سوال:- سير و سفر ڌڪري سنه 1981ع ۾ واپس درگاهه انباهه شريف پهتا ۽ اتي بيماريءَ جي آرزو ٿي پاڻ فرمائيندا هئا ته هيءَ بيماري، مالڪن جي موڪليل نعمت آهي هن کي عشق جو عتاب ڄاڻو.

"جيڪي ڏنائون، سو سڀوئي سهه جندڙي،

مر چو ۽ ڇٽائون، اتي پڻ ڳنڍيو سڄڻين."

(شاهه سائين)

پاڻ فرمائيندا هيا ته.

"ڏک وڏو ٿي ڏيل، ته به زيب نه مٿيان ذات جو."

پريت جا پياسي ۽ محنت جا متوالا طالب ۽ مريد ملاقاتيون ڪندا رهيا، ڊسمبر سنه 1981ع ۾ لارڪاڻي ساڌن وٽ پهچي، درشن ڪرايائون. مارچ سنه 1982ع ۾ قربان علي قربان خاصخيليءَ کي طلب ڪيائون. جنهن سندن ڪيسٽ پراڻي ۽ "گشڪول صوفي" پڙهي ٻڌايو عين موقعه کان اڳ مير حاجي شاهه نه سندرائي فقير جو سندن محبوب به هيو ۽ کيس وڏو پٽ چوندا هئا، اهو

پهچي ويو. عين موقعي تي پياري طالبه مير علي گوهر سندراني کي به گهرائي ورتائون. سندن نينگر موجوده شاه بکن دوم ۽ پوٽو سائين جان محمد شاه سوم موجود رهيا، تن سان آخري روح رهاڻ ڪري، طالبن کي آخري تلقين ڏنائون. کائنس پچيو ويو ته عشق ڇا آهي؟ پاڻ فرمايائون ته انتظار. سندن غسل وصيت مطابق، فقير الهه بخش چنه ”آداسي“ پٺو عاقل ۽ سيد علي اڪبر شاه لاڙڪاڻو سرانجام ڏنو.

پاڻ 17 مارچ سنه 1982ع اربع ڏينهن 4 بجه شام مطابق 20 جماد الاول سنه 1402 هجري الداعي اجل کي لبيڪ چئي دارالبقا راهي ٿيا. سندن مزار مبارڪ درگاهه شريف تي آهي. جتي هر سال 17، 18، 19 تاريخ مارچ پر ڌام دوم سان ميلو ملهايو ويندو آهي.
انا لله وانا اليه راجعون.

تبرڪون:- داتا جن جي عام استعمال جون شيون جن ۾ ڪٺو، ڪولايو، ڏنڊو ۽ ڪشتو شامل آهي سندن درگاهه مبارڪ تي رکيل آهن.

مٽخانه:- داتا جن جا هونءَ ته سموري سنڌ تقريبن هر ضلعي ۾ مٽخانه آهن. پر هيٺين مٽخانن ۾ پاڻ زندگيءَ جو گهڻو حصو گذاريائون.

اٻڙي وارو مٽخانو، شاه حسين وارو مٽخانو، پٺو عاقل وارو مٽخانو، ڏوڪري وارو مٽخانو، محمد خان وارو مٽخانو (ضلع لاڙڪاڻو) خيرپور وارو مٽخانو، سکر وارو مٽخانو، گوندرڙو وارو مٽخانو، توڪل فقير وارو مٽخانو (لاڪا روڊ) وغيره.

صحبتي ۽ همعصر:- (داتا جن جا هون ته تمام گهڻا صحبتي ۽ همعصر هئا پر انهن مان کي خاص نالا هيٺ آڻجن ٿا.

ضلع شڪارپور:- پير شاه ۽ علي شاه سائين سهڪجي مولوي عبدالعزيز چڪ، دريا خان فقير هدايت فقير جيهو غلام شاه غازي، محمد اسماعيل شاه بيرنگ، غلام مهدي شاه، هادي حسن شاه مست مقيم، فدا حسين شاه، بچل فقير، امام الدين فقير وغيره.

ضلع سکر :- انور شاھ بخاري، منگھن فقير، محمد فقير گھوٽو، بادل فقير گڏاڻي، درمحمد فقير زنگيجر، غلام رسول فقير ڏيٿو، بيگ محمد فقير ۽ فقير سبحان بخش، پير رسول شاھ گئنگ وغيره.

ضلع لاڙڪاڻو :- سين علي شاھ (نبي شاھ وڳڻ) غمدل فقير رتو ديرو! فقير غلام مصطفيٰ جوکيو وغيره. ضلع خيرپور :- نصير محمد فقير جلالاڻي، علي گل فقير جلالاڻي، ٻيل فقير شر، فولاد علي فقير شر، درمحمد فقير دوم حيسباڻي، ظفر علي فقير حيسباڻي، علي محمد فقير ٽالپر، عبدالحق سائين فاروقي، حاجي غلام مرتضيٰ شاھ گمبت، صوفي ولي محمد فقير تجل، ميان علي قطب فقير تجل وغيره.

حيدرآباد ضلع :- صوفي عبدالستار دوم جهوڪ شريف، محمد فقير ڪٽياڻ، اله بخش ملاح، سائين محمد جڙيل شاھ ”پٽ“ وغيره. نواب شاھ ضلع :- فقير مهدي شاھ سائين جهانير خدا دوست فقير آهر شريف وغيره جيڪب آباد ضلع :- حاجي جيلاني شاھ دوداپوري، ڪامل شاھ ڪنڌڪوٽ، وغيره.

سجاول :- داتا ولايت جن پاڻ وڏا سخي هوندا هوا جيڪو به سوالي وتن ايندو هو اهو خالي نه مونيو پاڻ ائين گهوڙن ڏانڊن ۽ روڪ پنسن جي سخا ڪندا هئا ڪڏهن ڪڏهن ته جان جا ڪپڙا به سخا ۾ ڏئي ڇڏيندا هئا سندن در تان ڪوبه سوالي خالي نه مونيو انڪري سندن داتا جو لقب مليو پاڻ وقت جا وڏا ڌاتار هئا سندن سخا جون ڳالهيوڻ اڄ به عوام ۽ فقراء جي زبان تي سرزد آهن.

طالب :- داتا ولايت علي شاھ جن جا طالب مريد هند سنڌ جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود آهن انهن مان ڪجهه صاحب منزل طالبن جا نالا هيٺ ڏجن ٿا.

سيد بگن شاھ جيلاني دوم ڳوٺ انباھه شريف.

مستري محمد صالح شيخ، ملنگ شاھ، مير حاجي شاھ ڌنو فقير سندراڻي ”مشتاق“ حبيب الله فقير مهيسر، بابو حمزه علي فقير مهر، حاجي عيسيٰ مهر، احمد فقير ملاح، مير علي گوهر فقير سندراڻي، رحم فقير ماڇي، ميانداد فقير گهنڊئي، زيار فقير لکن، فقير الهوڏايو

پهچي ويو. عين موقعي تي پياري طالب مير علي گوهر سندراني کي به گهرائي ورتائون. سندن نينگر موجوده شاهه يگن دوم ۽ پوٽو سائين جان محمد شاه سومر موجود رهيا، تن سان آخري روح رهاڻ ڪري، طالبن کي آخري تلقين ڏنائون. کائنس پڇيو ويو ته عشق ڇا آهي؟ پاڻ فرمايائون ته انتظار. سندن غسل وصيت مطابق، فقير الله بخش چنه "آداسي" پٺو عاقل ۽ سيد علي اڪبر شاهه لاڙڪاڻو سرانجام ڏنو.

پاڻ 17 مارچ سنه 1982ع اربع ڏينهن 4 بجه شام مطابق 20 جماد الاول سنه 1402 هجري الداعي اجل کي ليڪ ڇڻي دارالبقا راهي ٿيا. سندن مزار مبارڪ درگاهه شريف تي آهي. جتي هر سال 17، 18، 19 تاريخ مارچ ۾ ڌام ڌوم سان ميلو ملهايو ويندو آهي. انا لله وانا اليه راجعون.

تبرڪون:- داتا جن جي عام استعمال جون شيون جن ۾ ڪنڻو، ڪولاہو، ڏنڊو ۽ ڪشتو شامل آهي سندن درگاهه مبارڪ تي رکيل آهن.

منڃانه:- داتا جن جا هونءَ ته سموري سنڌ تقريبن هر ضلعي ۾ منڃانه آهن. پر هيٺين منڃانن ۾ پاڻ زندگيءَ جو گهڻو حصو گذاريائون.

ابڙي وارو منڃانو، شاهه حسين وارو منڃانو، پٺو عاقل وارو منڃانو، ڏوڪري وارو منڃانو، محمد خان وارو منڃانو (ضلع لاڙڪاڻو) خيرپور وارو منڃانو، سکر وارو منڃانو، گوندرڙو وارو منڃانو، توڪل فقير وارو منڃانو (لاڪا روڊ) وغيره.

صحبتي ۽ همعصر:- (داتا جن جا هون ته تمام گهڻا صحبتي ۽ همعصر هئا پر انهن مان ڪي خاص نالا هيٺ آڻجن ٿا.

ضلع شڪارپور:- پير شاهه ۽ علي شاهه سائين سهڪجي مولوي عبدالعزيز چڪ، دريا خان فقير هدايت فقير جيهو غلام شاهه غازي، محمد اسماعيل شاهه بيرنگ، غلام مهدي شاهه، هادي حسن شاهه مست مقيم، فدا حسين شاهه، پهل فقير، امام الدين فقير وغيره.

جاگیراڻي، پيرل فقير مهر، خير محمد کلهوڙو، پاڻي چنچل داس، پاڻي موتي رام، پاڻي سڌارنگ مل.

استاد هادي بخش خاصخيلي، رنگل شاه، جڙيل فقير مستانو علي محمد شاه دوم ۽ قرار فقير رند، وريل فقير ابڙو (دوم).

”شجرو“

داتا ولايت علي شاه جيلاني رح کان مولا مشڪل کشا امام علي

(المرتضي تائين)

داتا ولايت علي شاه بن سيد بگن شاه اول بن سيد تاج محمد شاه بن سيد حاجي پير شاه بن سيد حاجي شاه بن سيد فتح علي شاه بن سيد عبداللطيف شاه بن سيد محمد باقر شاه بن سيد محمد شاه بن سيد محمد يوسف شاه بن سيد محمد شاه بن سيد عبدالوهاب شاه بن سيد الهيار شاه بن سيد عبدالقادر شاه بن سيد ثاني شاه بن سيد عبدالوهاب شاه بن سيد تاج الدين شاه بن سيد قاسم الدين شاه بن سيد علاؤ الدين شاه بن سيد محمد يوسف شاه بن سيد شرف الدين شاه بن سيد ذڪري شاه بن سيد حسين شاه بن سيد بهاؤ الدين شاه بن سيد تاج الدين شاه بن سيد ابو بڪر شاه بن سيد عبدالرزاق شاه بن سيد ڪامل مرشد، عارف پالنه پير دستگيز قطب رباني پير عبدالقادر جيلاني، قدس الله سره العزيز بن سيد ابو صالح شاه بن سيد موسي جيلي شاه بن سيد عبدالله شاه بن سيد محي الدين شاه بن سيد عابالدين شاه بن سيد محمد داؤد طائي شاه بن سيد موسي ذڪري شاه بن سيد عبدالرزاق شاه بنس يد موسي اجون شاه بن سيد حسن المثنوي شاه بن سيد امام حسن عليه السلام بن سيد امام مرلي علي المرتضي بن حضرت ابو طالب رحم.

بيٺت:

جلور تنهنجو جيلاني اچي ٿيو اظھار،
ملڪن ۾ مشھور آ، نور تنهنجو انوار،
فيض تنهنجي داتا فياض، آھي عالم ۾ آشڪار،
آھين ”شاھه ولايت“ جو، تون داتا نگھدار،
پرين پساء ڏيڏار، سڪايل کي سيدا!

★

مرشدن مون کي مام ڏني، تہ رھ اصل جي اھڃاڻ،
”ان الله يا مرڪم“ چئي، تون پاڻ نہ آڏو آڻ،
”شاھه ولايت“ عاشق صادق، تون صوج محبت ماڻ،
صوفي سر سڃاڻ، تہ درشن پسين دلبر جو.

★

گريبان گيان نہ ڪوئي، ڪو ڪوڙين پڙهي ڪتاب،
پڳ ٻڏي پٿرائي ڪري، دنيا ڪارڻ دولاب،
”الدنيا جيئفہ طالبها ڪلاب“ بيخوديءَ جو باب،
”وفي انفسكم افلاتبصرون“، نوري کول نقاب،
”شاھه ولايت“ وحدت جو، ٿيو شوق شتاب،
وڃائي هئڻ سندا حباب، ٿي بيرنگ بحر عميق ۾.

★

بيرنگ بحر عميق ۾، هوندين سدا حيات،
”لايفوت ولايموت“، مور نہ ٿين مات،
”لا“ سندو لحم تي، اڙهو قادري ڪات،
اوري ڇڏ اونداه ڪي، پس توجيدي تجلات،
”الف“ ٿيو اثبات، ”شاھه ولايت“ شوق ۾.

★

رھيسر جي رمز جو، ڪي رنڊ وٺڻ راد،
 اڄ پيئڻ آب حيات جي، اوري ڇڏڻ اونڌاھ،
 وھلو گڏين ويجهڙو، والي ”ولايت شاھ“،
 لوڇي لڏائون الله، سوڄھي ساھ پساھ ۾،

★

بيشڪ بهادر سو آھي، جنھن وڃايو وجود
 لاھي لاڳاپا لوڪ جا، پاڻ ڪري نابود،
 خلق الادم علي صورتہ، ايو سمجھي ڪري سجود،
 واصل ”ولايت شاھ“ ٿي، جيڪو وڃائي غير غدود،
 مرد اھو معبود، جيڪو پاڻ وڃائي پڌرو ٿي،
 ”وصال ناھون“

ڏاتا بگن شاھ جيلاني دوم

شرف شفقت شوق سان، شاھ ولايت شان هو،
 غوث صمداني جو درجو، مڙني مٿان مان هو،
 ٿيو فقر جو فيضور، راھ نما روشن ضمير،
 من خدايم موجود محڪم، اھو سندن اعلان هو،
 قدم قادر ڪل تي قائم، جاءِ بجاءِ جنسار ۾،
 سير ثابت ڪيائين سارو، مالڪ لامڪان هو،
 منھن مبارڪ محمدي، صاف صورت تنھن سنڌي،
 سر علي، هادي و مهدي، پنج تن نسل نشان هو،
 يتيمن جو يار هو، ضعيفن ذمہ وار هو،
 صوفي سالڪ سردار هو، سر حسيني سامان هو،
 روشن ستارو راھ جو، دائر دلين جو دستگير،
 پيشوي پياسي پيار جو، پسڻ لڻ پھلوان هو،

جيڪي چيائين سو ٿيو، آخر منهنجو ڏسندو لقاءُ،
 سچ آهيان ڪڇ ڪينڪي، فائق سندو فرمان هو.
 دل سدا توسان هجي، آهي فقيرن هيءُ مرض،
 معلوم منهنجو توکي مٺا، هيءُ درد جو داستان هو.
 مشتاق توسان موج ۾، سهڻي محبت سرتاج ۾،
 الله واري اوج ۾، بيونا رهيو ارمان هو.
 حشمت هميشه هاشمي، هڪل هر دم حيدري،
 جلوه گر جگ ۾ سدا، جوش با جولان هو.
 باهت هر حال خود، عاشق حسن جمال خود،
 لڄ پرور لعل خود ذاتا دلين جو دان هو.
 پاڻ ڪيائين پورا سخن، حاسد ڇا ڄاڻن حال ڪي،
 اٿن، ويهن" موتي اچن، سڀ عشق جو امتحان هو.
 بيشڪ برابر بره ۾، سائين سخي سلطان هو،
 ناقص هيءُ بيڪسن "بگن" در تنهين دريان هو.

★

محبت جي ميدان ۾ نسلگ ٿي نروار
 صوفي پنهنجي سرتي سچ جو سفر سار
 لاهي لاڳاپا لوڪ جا وجود هي وسار
 اوکو پئند الله جو ڏس طالب تري تار
 وحدت جو شاهه ولايت وڪرتون وهار
 برهه وارو بار پٺير پاڳي آٿيو.

★

محبت جي ميدان ۾ ڏس جوڳين جي جڳت
 صوفين جي سچ ڏي آسامين ڪي سنڀت

الله جي شاهه ولايت حواصل ڪيائون حقيقت
منجهئون موج محبت مليا سي محبوب سين

★

رهبر جي رمز جو ڪي رند سڃاڻن راز
نانگن کي نياز جو ٿيو السستي آواز
برهه جي بازيءَ ۾ بيخود ٿيا بياز
شاهه ولايت شوق جو ڪيو نيھن نواز
محبتي مجاز پير مغان مون پڌرو ٿيو.

★

آءُ اچي ڏس حال سگهو منهنجا سپرين
ڏکيا گذاريان ڏينھڙا سڪندي ٿيا هن سال
نماڻي هن نذر جا توين هيٺا حال
شاهه ولايت شال ملندا مون مسڪين سين.

★

ملندا مون مسڪين سان اجهي آيا ڄاڻ
ايندا آهي آسرو ورتيون نيندا ساڻ
قضا واري قيد مان پرين ڇڏ ايندا پاڻ
ڪندا روح رهاڻ ”شاهه ولايت“ سپرين

★

دوا هن درد جي منهنجي سپرين کان سواناهي.
طبيبان تو خبر ڪهڙي پيو پڙيون ڏين ٺاهي.
مٿي ديدار دلبر جو اهنجن مونکي ٻيو ٺاهي.
ولايت شاهه جي حق ۾ اهوئي انگ لکيل آهي.

★

سڀني ۾ ديان مھشان اڪيان جنھان پيچ پریت دا پایا.

ريءَ ڪجھل ڦهرو ساون ول سرمان ساجن پايا.
 عاشقان دي دل ڏڙڪڙ لڳي ناز دي نال نقاب ڪون چايا.
 ڄمڪا ڏي وڄلي والا جيءُ عاشق دا جلایا.
 پر ڪي ڪان زلفان دا وچ سيني تير چلایا.
 ولایت شاهه يار سڄڻ داشل ٿيوي تير سجایا

★

هڪ ڏينهن مرشد ميسٽون ساقي سُڪ پلایا.
 جام جلال دي لعل ڪيتا ساغر سوز سمايا
 پر یم پيال پيوڻ سیتی محبت موج مچایا.
 شاهه ولایت نون هادي سائين ڳوڙهي رنگ رچایا.

★

مرشد دي ميخاني وچون جام شراب پيتوسي
 محبت دي ميدان وچون سردا سانگ ستیوسي
 ٻڌڪي چيرين پاڪي جامانگ اٿي هڪي نچوسي
 بار ملامت سرتي چايم ٿڌان ڳورهي رنگ رتوسي
 حال هدايت حاصل ٿيڙو جڏان ولایت شاهه مليوسي

بيت هندي:-

گرينا گيان نه ڪوئي ڪوڪوڙين پڙهي ڪتاب
 پڳ ٻڌي پٿرائي ڪري دنيا ڪارڻ دولاپ
 الدنيا جيفتن طالبها ڪلاب بي خوديءَ جاباب
 وفي انفسکم افلا تبصرون نوري ڪول نقاب
 ولایت شاهه وحدت جو ڪرتون شوق شتاب
 وچائي هٿن سندا حباب ٿي بيرنگ بحر عميق ۾

★

بیرنگ بحر عمیق ۾ هوندين سدا حيات

لايفوت، ولايموت مور نه ٿئين ممات
لاسنڌو لحم تي وڙهو قادي کات
اوري ڇڏي اونداھ کي پس توحيدِي تجلات
الف ٿيو اثبات شاھ ولايت شوق ۾

★

رھبر جي رمز جو کي رند وٺن ٿا راز
پيئن آب حيات جي اوري ڇڏيائون اونداھ
بن ويجهڙو والي ولايت شاھ
لوجي لذائون الله سوجهي ساھ پساه ۾

★

محبت ڏي ميدان وچون سڙدي سانگ سٺيجي ڊمر نه دير ڪر
هٿون هادي ساغر ساقي پيال پريجي ڊمر نه دير ڪريجي
ان الحق دامار کي نهرا سوريءَ سر سٺيجي ڊمر نه دير ڪريجي
چوڙ شاهي تون شاھ ولايت وحدت نال ونگي جي ڊمر نه دير ڪريجي

★

مرشد مون کي مام ڏني ته ره اصل جي اهڃاڻ
ان الله يا مرڪم چني تون پاڻ نه آڏو آن.
ولايت شاھ عاشق صادق تون موج محبت ماڻ.
صوفي سر سڃاڻ تڏهن درشن پسين دلبر جو

★

محبت جي ميدان ۾ ٿي پري برهه باھ
مٿان توڙ ڏسي ترسي پوين ڪاهيون اوڏهن ڪاھ
موٽي اچڻ مڃ تان اهو ڪم ڪچن جو آھ
ريءَ وحدت ولايت شاھ ٺاھ نه پيو ڪو ناھ
سرجو سانگولاھ تڏهن عاشق انصاف ٿئي

★

محبت جي ميدان ۾ آيا ڪونڌ ڪڏي
لاهي لاڳاپا لوڪ جا طمع تن ڇڏي
ڇڏي تيرت تڪياتن عرشين دل اڏي
وحدت ۾ ولايت شاهه پاتئون وڪ وڏي
جن گوندر دل گڏي ته وسنؤ ڪي ويجهڻا ٿيا.

★

راڻا تنهنجي راز سوگهو ڪيو هو صفات ۾
من پيو هو مامري محبت منجهه مجاز
اچي اُنو اليل کان باري برهه بياض
حقيقت هن حال ۾ ڪيو الله هو آواز

★

سودي ڪارڻ سوو جي ڪڍوسي دڪان
ته هڪ مهر محبت هڪ جي پيو سک سندن سامان
تيون تڪن تي ڪين ڪي باسيئون بات بيان
چوڻون چئن شين جورڪئون درس ڏيان
ته هڪ حسن بيحد هجي پيو ٻڌڻ جو ٻڌوان
تيون طلب رکي اچي تن ۾ چوڻون چست چٽي چوگان
سودو ڏيئون سرتي آهن اگهه گران ولايت شاهه وٿاڻ وسايا ويراڳ جا

★

وسائي ويراڳ ڪي ٿو ڳڻ پرين ڳائي
سڏي سک وارن ڪي ٿو ڪهي ڪوٺائي
ڪنن جي ڪرلهي ٿو وسري واجهائي
متان وڃن رهجي ٿو گهورن سان گهائي
وري نياز ۽ نياز سان ٿو تن ڪي هيسيائي
هڻي نوڪان نيهن جون نانگا نچائي
رنگ ويسو رچائي ولايت شاهه وحدت جو

وصال نامون (2)

شاھ ۽ ولايت شاھ جيلاني، جڙوڊ گر جڙوڊ نما،
 دارفساني ڪان، روان، راه شدد دارالبقا،
 سرگروھ فقراء جو، رهبر رندانني راه جو،
 عاشق سر الله جو، اهل دل اهل صفا،
 نرميل نظارو ناقصن، آڌار اڙين عاجزن،
 سرتاج صوفي سالڪن، پير طريقت پيشوا،
 چورن سندو چانه چپر، هادي انباھي آھ رهبر،
 وارث ولھن وير واھر، موڙھن سندو مشڪل ڪشا،
 عسڪين مھندار خود، ياور يتيمن يار خود،
 فقراھ جو سينگار خود، دولھه دلاور دلريا،
 عاشق اولين عاشقن، سيني سمايل سالڪن،
 تصور مقصد طالبين، شفقت عطا ابر سخا،
 مھر دوش محمدي، القاب اعليٰ احمدِي،
 سر علي هادي و مھدي، راز قدرت ڪبريا،
 تيرنھن سؤ اثيد هجري جنم، شاھ ۽ ولايت شدد اسم،
 بگن شاھ جو نور چشم، اظهار ٿيو منجھه عاشقا،
 عمر ٽيهتر سال ۾، اهل فقر جي حال ۾،
 بحر سخا بر حال ۾، رهبر رندن جو رھنما،
 1402ھ ويھن جماد الاول، ملڪ بقا ۾ منتقل،
 ديهي ڪان بي دخل، پرزور ڪيو مرغ هوا،
 جان محمد ۾ مجسم، شاھ بگن خود ھم جسم،
 ”شاھ ولايت“ ھم اسم، حاصل حقيقت ھمنوا،
 تروار نينھن ۾ نامور، تاج شاهان تاج ور،

ساري فقر جو فيصور، ڪون وٺمڪان شافي شفا.
 مهر پرور مهربان، نام تنهنجو ٻر زبان،
 رغبت ربوبي رازدان، تون بقا آھين لافتا.
 همت حق ھر حال ۾، واحد وصل وصال ۾،
 طالب تصور خيال ۾، جاودان آھين سدا.

(ھمت فقير لولائي لاڙڪاڻو)

نتيجا:-

لااله الاالله مني آھي ٻولي، ڏني ماءُ مونکي پينگهي منجهه لولي
 لڳي تارتن ۾ تونھن تون تنواريان، سٽي سوز سيني ۾ هو هو جي ھولي.
 ننڍي لاڪون ناتو لڳو غرض سان، ازل کان مون آيو جهلي عشق جھولي.
 فراقن ٽٽي دل ڪٿي هي فاني، وھڻ نيڻ نارا ڪيم چاق چولي.
 پر جي پسن لڻ ٿي پاندي پڇاين، ڳليءَ ڳليءَ ۾ آھيان تن جي ڳولي.
 اسم ”شاھ ولايت“ قلب ۾ ڪمايان، فياضي فقر جي ملي مونکي ٽولي.

نعت:-

محمد مصطفيٰ ﷺ مدني مڙين مختيار ٿيو پيدا.
 علي سردار آھه سڀني اڙين آڏار ٿيو پيدا.
 ڪري سجده ٿيو عابد، اڳيان معبود موليٰ جي
 انا احمد بلا ميمي، اصل اقرار ٿيو پيدا.
 مٿي معراج تي مرسل ٻڌو آواز حيدر جو
 يدالله فوڪ ايديھم، نازل نروار ٿيو پيدا.
 پيارا پاڪ دامن جا شبير شبير شافي منھنجا،
 پاڙيو واعدو پرين پنھنجو، صبر اختيار ٿيو پيدا.
 ”ولايت شاھه“ واجب آھه سدا ساراه پنجن جي،
 هو انظاھر اھو آھي. ناھي ٻيو ڌار ٿيو پيدا.

علي حيدر حيدر كردي هون. بيا ورد وظيفا نه پڙهډي هون.
مات كيوسي ملحد كي ماري، دشمن دل تان اصل وساري
هر دم حسيني كي دل ساري، بي پچر پرائي نه كردي هون.
خاص خدائي خيال اساڏا، بره بقائي بحال اساڏا،
هر دم حسيني حال اساڏا، سردي سانگ نه ډردي هون.
عشق اساڏا اوشاكي پوشاكي، خوش اخلاقي يار ملاقي،
جام پياري سهڻو ساقي، طلب تنهين وچ تردي هون.
هر دم حسيني عشق سلامت، قائم هوسين روز قيامت،
سور انهين وچ "شاهه ولايت" شب روز سدائين رڙدي هون.
مدم درشان پيران پير:

محي الدين ميران، ميت تڪسيران، كج احساني شاهه، جيلاني.
پرور پياري پگدار پيران، محبوب منور ماه منيران،
دادرس دائم داور دلگيران، دل درد مند ديواني شاهه جيلاني.
يا وريا كي يار يتيمن گوش باگفته غور غريبن،
منهندار مولې معرفت مسكين، محبوب حق سبحاني شاهه جيلاني.
مالك مملكت معلي مسند، خاص خدائي خلقي خاوند،
اولاد علي آهين آل احمد، قادر قطب رباني شاهه جيلاني.
اكمل اطهر افسر عالي، برحق بهتر برتر بالي،
نازل نظاري نرميل نرالي، نظر نگاه نوراني شاهه جيلاني
آڌار اڙين اصلون آهين، انگشتي اشاري عرش اڏائين،
رهبر راسته راس رجائين، غوث اعظم صمداني شاهه جيلاني.
سرور سلطان سلطنت ساري، كائنات قدرت منجهه مختياري،
احكام ايردي آڌ اختياري، فيض فهم فرقاني شاهه جيلاني.
فيض مهابي فائض فياضت، شفقت شافع "شاهه ولايت"،
بخشيدن بحر و بره بشارت، شوق شرف شاهاني شاهه جيلاني.

ڪافي :- (روپ پيروي)

آھي توکان سواءِ ڪير ڪنھنڪي حال سٿايان،
حيران آھيان آءُ ته پرين ڳالھ ٻڌايان.
منھنجي خوشي آتوسان، تون آن منھنجي خوشي،
جيڪر نه جيئان جڳ ۾ جي تون وڃان رسي،
سرتيون سڏي سڀئي پرين توکي پرچايان.
مشتاق سڀئي ميڙي هڪ هنڌ ڪيان هڙي،
سانگي اوهان جي سهڻا صوجان وٺن مڙي،
خامن کان ٿي خلاصو عوشاق آڻايان.
منھنجي اڳڻ تي سهڻو سرهو سدا هجي،
تن مال ڏن مڙيوئي تنهن تان فدا هجي،
قربان ڪيان جان ساري گهوري گهمايان.
دلبر وڏاهن دام ۾ سڀ محبتي ميڙي،
رهبر ريجھائي راز سان ٿو ساز ڪي چيڙي،
”شاهه ولايت“ عشق ڪي ناچو ٿي نچايان.

ڪافي (روپ پيروي) :-

آيو عشق اڳڻ شڪران چوان، سرمال سارو قربان ڪيان.
حسن تنهنجي جا سوين سوداگر، پير پيغمبر شاهه سڪندر،
تنهنجي نينهن توائي ڪيا نوڪر، ڪيئي سائل سليمان چوان.
تنهنجي ريس حسن سان ڪير ڪري، سرشمس قمر قربان ڪري،
وينو يوسف مصر مڪان ڪري، ويو سري تنهن ڪنعان چوان.
موسيٰ ڏني هئي هڪڙي ذري، جنهن سان جبل ويو هو طور سڙي،
مت مور نه پانيا خود وڃي، توڙي بهشت سندا غلمان چوان.
سڪ تنهنجي آ ”شاهه ولايت“، بي نه گهرجي ڪاني ڪرامت،

تنهنجو عشق الاهي آهي عنايت، ڪوڙيا نينهن اچي نشان نوان.
ڪافي (روپ پيروي):

اگر آوي دلدار سرهي سيج وڃينديان، سنهي ڌڻ سينگار، عطر عشق ملينديان.
سانول ساڏي دوست دليندا پهن ڪي آيا پوئ ڪليندا،
جوڳي ڪر جنسار، رمزان نال رزمز رلينديان،
ساڏي سانگي ڪرڪي سعيا سهڻل سائيان نينهڙا لايا،
اپنا عشق ڪيتا اظهار، محرم راز محب ملينديان،
رل مل سانول سودا ڪردا سرڏيڪي پڇي ساڏا سرهڻي گهردا،
وه وه بنسيا واپار، عشق دلال ڪرينديان،
شوقتون "شاهه ولايت" والي ڪردا ڪيڏي ڪاف ڪشالي،
مئن گهر آيا يار، وٽ وصل وصال ونڊينديان.

ڪافي پيروي:-

تون آن باغ حسن جو گل گل گل، اسان واس وٺڻ لئه بلبل،
منهن مهتابي رنگ گلابي، ترگس نين سدائيم خوابي،
قوس ڪمان منجهان محرابي، ٿيو حسن تنهنجي جو هل هل هل.
ذر عدن دندان دلبر، لب لعلان مثل ٿيا ظاهر
وار واسينگن جان ڪن ورور، اتي ڪل ته پوندي ڪل ڪل ڪل.
قد و قامت چا سرو صوبير، ائين نه ٿيندو سڌو سراسر،
بيهي نه ڪوئي تنهنجي برابر، تنهنجو ڪين پانين مان تل تل تل.
کولي نقاب جڏهن ٿيو ظاهر، مشتاقن جو موت سراسر،
"شاهه ولايت" تنهنجي واهر، محب ماڻو چڏ مل مل مل.

غزل (روپ پيروي)

تنهنجي اگر سري ٿي منهنجي نه ٿي سري، هر هر تڏهن اڃان ٿو دلبر تنهنجي ڪري.
تنهنجي چشم چريو ڪيو هر وقت چاهه تنهنجو، سوڙ درد کان سرد دل آڏي پري.

جي اروزو ڪا ناھي ڪھرجي وصال جانان، محبوب! تو ڏسڻ لڻ مشق ٿي ٿوري.
 ھر دم گذار موندسان جانب نہ ڪر جدائي، مون کان پرين پيارا ھڪ ڀل نہ ٿي ٿوري.
 بسن ڪھڙو ستاير جو رو جفا نہ ڪر، دلر ٻاھي ڏل ۾ ڏس ڏيان تون ڌري.
 سم ڪر جو مڃول، گھاپل اڳي ئي آھيان، ويتر نہ ڪر وار پيو ڌور آور ڌري ڌري.
 وصال ڪاھہ ولايت" ملي مدامي محسن، ڏم ڏم اندر ۾ عشق جي آڱ ٿي ٻري.

ڪاھي از روپ پيروي

پسان وڃائي پوءِ ڏس پر ڪسي، پسان ۾ پيھي ڏس تون پاڻ
 جو ڪي جان ۾ پانچ جھاتي، ڏم قدم سان دلبر سائين،
 حبال خودي، ڪسي ڪائين ڪيائين، موج الاهي من ۾ مان.
 ساعت ساعت جو ڪر سنڀارو، اچڻ وڃڻ جو سمجھ اشارو،
 حاضر ھر دم ھاڏي ڄاڻ.
 شڪر ملير آ "شاھہ ولايت" ھاڏي وارو حال ھاڏيت،
 شاھہ پساھہ ۾ سائين ساڻ.

ڪافي (روپ پيروي):

پرديسي پيارا ديس تنهنجو آ ڪٿي، ڪاڏھون آيون آھين ھتي.
 عرش وڃي نت ٿي آھيان، لعلن آھين تون لامڪاني
 آپ زمين ناھي جتي.
 روپ تنهنجو آ جانب جوڳي، ڪام ڪروڙ ۾ ڪيئن ٿين روڳي،
 رڻون ڪھڙيون ٿو رڻين.
 ڪھڙي سانگ سڄڻ ھت آھين، ڪاڏھون آيو آھين ڪاڏي ڪاھين
 ملڪ تنهنجو آ مٿي.
 دنيا مان ڇا حاصل ٿيند، ڌوئي ڌڪ ڏيئي نرگ ۾ تيند
 چوٽان وجهند چٽي.
 "شاھہ ولايت" شوق سان ھل تون، ديس امن ۾ ٿي داخل تون.
 طنبہ طلب آھي تڏي.

کافي (روپ پيروي)

پسي سهڻا تنهنجي صورت پڙهان الحمد شڪر ما،
تنهنجي قدرت سندي عبرت، پڙهان الحمد شڪر انا،
ساري خلقت ڪري نورِ صداقت سونهن جي سانگي،
نزاڪت نينهن ۾ ڪيئي ٿيا هوشيار حيرانا،
ڪيئي قاضي ڪيئي نمازي ڪرن آزي اڳيان تنهنجي،
پاتن چيريون ڏين ٿيريون ٿين دناءِ ديوانا،
حسن سازي بره بازي مجازي مام سان ماڻي،
وڻي غيرت منجهڙون محبت، ملي موتو سندي معنيٰ،
شه نشاهه فيض جا درياه "ولايت شاهه" جا والي،
ڪري قلبي ذڪر ذاتي وسايا يار منڃانا.

کافي (روپ پيروي)

چيو عشق حضرت مان توڙي اڃان ٿو،
پائي چيريون جا مان نانگو ٿي نچان ٿو،
چيو مون سدائين تون ڪئي آ پلائي،
محبت موج لائي ويراڳي وچان ٿو،
چيائين چريو ٿي، نه ڪنهن ۾ اڙيو ٿي،
تون موتو مري جي، چڱائي چوان ٿو،
چيو مون چريائي، ڏلي تنهنجي آني،
تو وحدت وچائي انا الحق چوان ٿو،
چيائين چڱو ٿيو، منهنجو پيچ تو سان پيو،
اندر ٻاهر هڪ ٿيو نه ٻيو ڪو ڏسان ٿو،
"ولايت شاهه" وائي منهنجي عشق اگهائي،
چيائين سدائين مان تو ۾ وسان ٿو.

ڪافي (روپ پيروي)

حضرت انسان نقش صورت ۾ حليو ذات قدیر جو آ.
 فرقاني فهم ڏس فرمودو جو بظهور ڪم تظهير جو آ.
 ٿي پاڪ اول پوپاڪ کي پس هردي اندر پائي جهاتي ڏس،
 پيهي پاڻ ۾ پس پاءِ رمز پس اهو تصور تنهن تصوير جو آ.
 ڪر نظر نقاشي مصور ٿي انهيءَ مظهر ۾ مڪ نور ٿي،
 اٿي لوت اسم، جو جزوي جسم، سر رحل قرآن تفسير جو آ.
 ٿي سیر جو سانگي سيلاني، پرين پوش پھري آيو انساني،
 جوئي چولي اندر سوني بولي اندر اهو توصل تنهن تدبير جو آ.
 حق پاڪ کان نون انڪاري نہ ٿي عشق ان الحق اقرار ٿي،
 خاص خود کي پڇان ٿي سر سبحان تشبيح بيان تحریر جو آ.
 پڇ پير مغان کان راد رندي، وجه الله ويساد رکي،
 شد "شاهه ولايت" شهنشاهه، هيءُ فيض فياض فقير جو آ.

غزل (روپ پيروي)

دلربا دیدان هئي دیوانو دلبر تو کيو،
 مجروح محبت ۾ مونکي مستانو دلبر تو کيو.
 تصور تنهنجي تصوير جو من اندر مسجود ٿيو،
 قلب آهي ڪعبه حقيقي بتخانه دلبر تو کيو.
 طفل نادان صيد کيو صباد تو سعيو ڪري،
 مرغ دل مقتول تي جرمان دلبر تو کيو.
 تيرا برو تيز وارا چوهه مئون ڏاڍا چٽا،
 چست چالاڪي ڪري چالان دلبر تو کيو.
 قفس جي دام ۾ شد مرغ دل مقيد آه،
 زلف جي زنجيرن ۾ زندان دل بر تو کيو.

مخفي محو بجڙ، نشي ڇمر ڪيو هيس،
 موجود محبت مٿي ڪري مستان دلبر تو ڪيو.
 گروصل خواهي ”ولايت“ شاهي خوبان واعدو،
 موجودگي رهواس جو اعلان دلبر تو ڪيو.
 ڪافي روپ پيروي:-

دلين لئن کان واقف منظور نظر آهي،
 قاتل جو قتل ڪارڻ دستور اڳر آهي.
 چمڪار چشم چلائڻ اڪيون ٿيون آڱ لائن،
 بسمي بدن بنائن عالي نور انور آهي.
 سيفن جي ستم بازي ابتدا کان ئي آغازي،
 عاشق ۾ عشق مجازي مسرور مگر آهي.
 فرقت کان ئي فراري جوش جگر ٿيو جاري،
 عاشق تي عمر ساري ڀرپور اثر آهي.
 شائقن تي ”شاهه ولايت“ حسين سندي حڪومت،
 مشتاقن کي معلوم محبت مشهور شعر آهي.
 ڪافي (روپ پيروي):-

ديد جي شهيد جو دارون دوا ديدار آ،
 درد محبت مرض جو علاج ڪافي پيار آ،
 چشم جي هڪ چوٽ سان ٿيو چؤ طرف چمڪار آ،
 فوج فرنگي ڪا چڙهي جلوہ جنگي جنسار آ،
 شوق سان شڪار لئه صياد ٿيو تيار آ،
 مرغ دل مقتول ڪيا ماريءَ وڌو ڪو مار آ،
 مارڻ لئه مشتاق جي سهڻل ڪيو سينگار آ،
 سر ڏيڻ سوريءَ مٿي عاشق سڻدو اقرار آ.

نوڪ نيزي نينھن جي ناطق ٿيو نروار آ،
 اھڙو تہ ڪو اعليٰ اثر اڪڙن ۾ اسرار آ،
 ”شاھہ ولايت“ مٺي سندن ساقِي صنم سردار آ،
 پياسِي پيئڻ پيمان لئہ در پرين پبنار آ.

ڪافي (روپ پيروي:-)

ديدان ملائي ديد سان دلبر ديدار ڏي،
 پياسن کي پرين پنھنجو پرچي پيار ڏي،
 انجام محبت جو معلوم مشتاقن کي،
 ايجاد گر اسان کي ھڪڙو اقرار ڏي،
 عاجز اڳيئي آھيان صدمن کان ستايل،
 ويتر ھجر جو سھڻا نہ اھنجو آزار ڏي،
 شيدا آھ ”شاھہ ولايت“ درشن لئہ دلريا،
 قاتل کي قرب سان ڪيفي قرار ڏي.

ڪافي (روپ پيروي):-

سڏي ساقِي ڏيئي سر کي، ڏيڻ انجام سر جي تي،
 اچن سندرا ٻڌي ساھي، لاڳاپا لوڪ جا لاھي،
 ڏين سرڙو اڳيون ناھي، پيئن پرچارم پر جي تي،
 پيئن سان سنڌ جنين پيئي، ٻڌي پيائي تنين ويئي،
 ھلن ھوشيار سدا سيني، گھمن ٿا گام گر جي تي،
 مشتاقِي ڪين کي مڙندا، امالڪ عشق ۾ اڙندا،
 سوريءَ تي چاھ مان چڙھندا، اڙيا ڪين عام جي اڙتي،
 طلب توحيد جي آھي، اچو ھنباھہ ۾ ڪاھي،
 ”ولايت شاھہ“ توڳاھي، ملائي تار سر جي تي.

ڪافي (روپ پيروي)

عشق اچي اثباب ڪيڙو، انا الحق جو آءِ.

مونڌي پرده بقاء جو، السڌي ٿيو آواز،
 ترڪي حسن طلسم کي، پنهنجو ڪيان ٿو پرواز،
 ڇڏي بادشاهي پنهنجي، نيهن ڪرايو نياز.
 ”شاهه ولايت“ شوق جو، بحري اڏايو باز.
 ڪافي (روپ پيروي) :-

ڪنهن ڪين ٻڌو نه ڪنهن ٻئي کي چئون،
 سار سڄڻ جي ٿا پيا ساريون،
 جهاتي پائي پاڻ ۾، پنهنجي پر کي پسون،
 اوريون ڪينڪي عام سان، نه ڪنهن کي ڏک ڏئون،
 طعنا مهڻا لوڪ جا، سارا سرتي سهڻون،
 آهيون گم الله ۾، رندي رمز روئون،
 ناهي حد حساب جي، لاحد منجهه لوئون،
 ”شاهه ولايت“ شوق سان، راتيون ڏينهان رهئون.

ڪافي (روپ پيروي) :-

ڪيو ڏيد تنهنجي پرين آديوانو،
 تڏهن لوڪ سارو سڏي ٿو بيگانو،
 ڪنهنڪي ٻڌايا هي افسانو، لتجي رهيو آدل جو خزانو،
 تصور تنهنجي دل تي چيائي، تصور ڪريان معبود بنائي،
 ڪهه اندر مان ٺاهيو تبخانو،
 اگر عشق وارا مڃن ٿا غلامي، صداقت جي سانگي سوين ٿيا سلامي،
 رکي دل دعوت سر نذرانو،
 لکين لطف تنهنجا ڳن ڀار ڳايان، احسان دل تان ڪڏهن ڪين لاهيان،
 نوازش جو آهي نظر ۾ نشانو،
 واقف ”شاهه ولايت“ وڌو وصل کان، عاشق اوهان جو آهي اصل کان،
 محبت ۾ منهنجو من ٿيو مستانو.

ڪافي روپ پيروي:-

مست مدام ڪيو آهي مونکي، صورت سر سبھاني، الانساني.
هر جاءِ صورت يار سڄڻ جي، هر هنڌ آجيري - الانساني.
فيض درياھي فيض مليوسي، خيال ٿيوسي فاني - الانساني.
بگن مونسان ڪئي آ پلائي، صابر مرد سبھاني - الانساني.
”شاھ ولايت“ حاصل ٿيو، جنهن لاءِ هتي حيراني - الانساني.

ڪافي (روپ پيروي):-

منهنجا مارون ملڪ ملير، هت قيد ڪيس تقدير.
قسمت قيد ڪيو ڪوئن ۾، سانگي سڪيا رهن پٽن ۾،
آهي تن جي اڪير.
مونجهي مران مارن لئه ماندي، بيوس بيسڪس بند ۾ باندي،
ڪاٺ جسي جا زنجير.
ايندم ايڏانهون اوئي اباڻا، ورق وچوڙي جا واري وراڻا،
نيٺين وهان نير
پکا پنهارن پسان پٽن تي، ويندس وري ويڙهي پڄن وطن تي،
مونکي امان امير
ماروئڙن سان ملندس شال، لاڪي لوئي لاهوئي لعل،
آهي مرڪ اسان جو مير.
”شاھ ولايت“ هيءَ جا امانت، سچ ست سارو سير سلامت،
منهنجو پردو رکجان پير.

ڪافي (روپ پيروي):-

منهنجو يار مونسان وفادار آهي، ڏني دل مون جنهن کي سو دلدار آهي.
گولير ٿي جنهن لئه مسٽيون ۽ مندر، سو صاحب سڃاڻم پنهنجو پاڻ اندر،
سيني ۾ سمايل سو سردار آهي.
صفاتي صورت هر ڪري سانگ سڄو، سياري جو ساڄن رکي پاڻ رايو،

آدم اسم ۾ اهو اظهار آهي.
 روپوش رنگين لکين روپ نالا، مثل بي مثالي آمخفي مثالا،
 وستی آويجهي نه دشوار آهي.
 ڏسان ڏور ڇو مان سرکي سڃاڻان، پرين پاڻ ۾ آهو ڄاڻ ڄاڻان،
 درسيئا ڏيهي ۾ دلدار آهي.
 ڪٿي پاڻ طالب هو مطلوب آهي، ڪٿي عشق عاشق هو محبوب آهي،
 مظهر ۾ موجود منار آهي.
 همدم هادي هڪڙو هر جاءِ حاضر، نرمِل نشانبر آ ناياب ناظر،
 واعدي ونحن جو اقرار آهي.
 ”والي ولايت شاه“ ڇڏي تاج شاهي، عهديت جي اوني ۾ بڻجي سپاهي،
 لائي نينهن ناتو ٿيو نروار آهي.

غزل (روپ پيروي):

مل مونسان صنم توکي دل جو ڏنم سا ياد رکجان.
 چريو لوڪ چوي ٿي ڇا به پوي ته به تون نه ڇڏجان.
 تنهنجي تار تڳان نه هي اٿم سندن سار سڄڻ ڏينهان رات اٿم،
 ڪيچي قرب ڪري پنهنجا پير پري پرين پاڻ اچجان.
 نشابر ٿي تينهن ناتو لاتين تو مونسان، اول آخر توڙ نباهن تون مونسان،
 ٿڌي دنيا وڃي چاهي عقبِي وڃي هڪٽون نه وڃان.
 مقصود نه ڪو آهي توکان سوا، لامقصور رهان مقصد نه روا،
 فردوس ارم محبت آسندم محبوب ملجان،
 عاشق سان اگر ميلاپ ڪيو، درشن جي دوا سان جيناپ ڪيو
 حسرت نه رهي طاقت نه رهي هلي همت ڏجان
 ٿي ”شاه ولايت“ سان شامل، آهيان مهر و وفا جو مان سائل
 پرين وڃ نه پري جايون جيءُ ۾ ڪري هميشه رهجان.

ڪافي (روپ پيروي) :-

مونکي محب جهڙو آيو ڪونه نظر، ڪلڻي ڳوٺ ڳوليان سڀ ملڪ شهر.
نه هلڻ ڪنهن جو حال ڏٺم، نه ڪا ڳڻڻ پري ڪا ڳالهه ٻڌم،
نڪو خاص خماري خيال ڏٺم، توڙي پيگ پيني بيحد ڪو بحر.
نه اهڙو ڪو درويش ڏٺم، نه اهڙو ڪنهن جو ويس ڏٺم،
نڪا دل ديا آديس ڏٺم، جهڙي محب ڪڻي آمون تي مهر.
نڪا اهڙي ڪڻي ڪا اوج ڏسان، نڪا اهڙي حسن جي فوج ڏسان،
جهڙي فيض درياھي فوج ڏسان، اهڙي سمنڊ ندي وهندي ڪانه مهر.
پير مغان ڪڻي بگن پلائي، فيض درياھي موج ملائي،
”شاهه ولايت“ ٿي سرهائي، پر جام پيئون ٿا آب ڪوثر.

ڪافي (روپ پيروي) :-

وهندي ايندو وقت اهوئي، سارڻ کي سينگاري ايندا پرين اوتاري.
درد پري هيءَ دلڙي منهنجي، سڄڻن کي ٿي ساري،
ننگي ايندا ننگ نباحڻ، وارث سهڻي واري.
دم دم ڏيڻ دل ۾ دٻو ڪن، پڙچون ٻارو ٻاري،
ناز جون نوڪان نينهن وارن کي، چاڪر ڪن ٿيون چاري.
عاشق ايندا اڳڻ اسان جي، محبت جن جي ماري،
ايندا نمر حق جا هڻندا، هو هو کي هوڪاري.
عاشق صادق آس اندر ۾، نيسندا سات سنڀاري،
”شاهه ولايت“ ويس اڳين جي، ويئون وات نهاري.

ڪافي (روپ ڪنڀات) :-

صورت ۾ آدم، آهي سر سبحان جو، آدم جي اولي اچي رکيڻيا هو آدم
پاڻ پايو پرين القاب انسان جو،
نهنجو ڪيائين پاڻ سان ونحن وارو وڃن، ”سري واناسره“ سخن ازلي اعلان جو،
گندم گل گلزار جا چهره چاهه چمن.

مھماني مڃن ڏاڻو مليس ڏان جو، امر هو عزرائيل کي اصل اهڃاڻي آن،
سجدو ڪيو ملڪن صفي الله سلطان جو،
ساڻگي سير سڄڻ جوڙ ڪيو جسمان جو، شوقنون ”شاهه ولايت“ واري واڳ وطن،
اصل ڏيس امن پکي لامڪان جو.

ڪافي (روپ پيروي) :-

جا جاتمري بانهوريا، منوري چلڪ رهي هيئن گهنگريا.
مئن جو چلي هون نير پرن ڪو، روڪو نهين موري سانوريا.
جس جل ۾ پريم نهين هو، ووتومئن هيءَ هتي هاريا،
پريم رس ڪا پاتي پردون، من ڪي متجي تمر يا.
ڪرشن ڪهي مئن ڪهي نه چوڙون، پڪڙون قمري چنريا.
آتما، راڏها ڪرشن مستگر، ”شاهه ولايت“ رام سمر يا.

ڪافي (روپ پيلو) :-

تيري منخاني ۾ تيري منخاني ۾، جام شراب پيتا هون
سهي سائين سانون جام پلايا، جام پلاڪي جوش جڳايا،
مست و مست مستانه هون.
ساقی سانو ساغر پلايا، ساغر پلاڪي سر سمجهايه،
نانگا ناڪ نچيندا هون.
دنگ شراب والا، پري ڏي يار پيالا،
ساقی سرڪي ڏيندا هون.
”شاهه ولايت“ سانون فيض رسايا، حضرت شاهه هٽيا هي ملايا،
انا الحق ايندا هون.

ڪافي (روپ پيلو) :-

لکين شڪرانا لکين شڪرانا، پال پلي جا پانيان مان،
عبدان ٿيون هن تنهنجي آني، لک مبارڪون لوڪ ورائي،
ڳڻ سڄڻ سائين ڳاڻيان مان - لکين شڪرانا

در تنهنجي جا ڪيئي سوالي، وتن ويڳاڻا مست سوالي،
گهور حسن جا گهايان مان. لکين شڪرانا
فيض ڌڻيءَ فيض رسايو، بگن جو باغ برسايو،
مالهي باغ جو آهيان مان - لکين شڪرانا
ساق ^{مديجي} "شاهه ولايت" شوق سچي سان، پوئي گلن کي سڪ جي سڳي سان،
ڪنڊي قرب جي پايان مان - لکين شڪرانا

✓ ڪافي (روپ پيلو):-

هڪ يار اٿم يا ڪي، پيو يار ڪيو ڇا، دل دلير جي هٿ آ، آغيار ڪيو ڇا،
منظور نظر مون سان آسودو ڪيو سڄو، اقرار اصل آهي انڪار ڪيو ڇا،
من موهن آموهي مستان ڪيو مون کي، ديوانو درد ڪيو آهوشيار ڪيو ڇا،
مني جام محبت جي مٺي نوش ڪيو مون کي، منخانو مان خود آهيان منخور ڪيو ڇا،
دم دور ناھي دلير پاڻ کان پري پرين، ونحن ويجهو وستي دشوار ڪيو ڇا،
جڏهن قتل ڪرڻ جي نه آيو ڪات مٿان ڪاهي، عاشق آڏيءَ تي آءُ ويچار ڪيو ڇا،
شد "شاهه ولايت" آيا شوق شاهي شامل. هي راز رکيل مخفي اظهار ڪيو ڇا،
ڪافي (روپ بلاولي):-

چڏ ويهڻ جون ڪي وايون، سامهون سپرين ٿو سڏي.
سرتي سونهن سون سريون، هار هسيون پاڻ پايون.
نيسڻ خماري رخ گلابي، ڏس ٻن جون لهلايون،
پوشا ڪون پھري زر ڪناري، سهڻيون جن جون سلايون،
"شاهه ولايت" ڪي شوق اهوئي، ڏسڻ جو آڏهاڙيون.

ڪافي (روپ بلاولي):-

نگڙا نمائي دا پال وي، نذر ناقص ڪون نه مار وي
تون منهنجو سائين مان تنهنجي ٻانهي، وارث تون نه وسار وي
مٿن نمائي عيبن هاڻي، نيسڻ ڪڍي تون هار وي
در پنهنجي ڪون دلير سائين، لعل تون نه لوقار وي

”شاھ ولایت“ کي سھڻل سائين، سور ڏئي نہ ساڙوي
کافي (روپ ٽوڙي)۔

بازار برسي برہ جي، اوھين عشق جو واپار ڪيو،
سر ڏيئي سودو وٺو، اوھين خون جا خريدار ٿيو.
تڪ ترارن جا ڏسي، طالب اوھين تڪڙا ٿيو،
برہ جون بڙيون جھلي، عاشق اوھين اظھار ٿيو.
مانجھي ھن ميدان ۾، ڪوشش بچڻ جي ڪانہ ڪيو،
سڪ منجھان سندرا ٻڌي، سوريءَ اُتي ھمسوار ٿيو،
ساجھري سودو ڪيو، مٿان پوءِ وڃي ھٿ تار ٿي،
وڃي وھامي ويل ٿي، ھر دم اوھين ھوشيار ٿيڻ.
”شاھ ولایت“ ڇا ٿئي، ھن حرص جي حيرت منجھان،
غير ڏون گمراھ ٿي، وحدت سندو ويچار ڪيو.
کافي (روپ ٽوڙي)۔

رڃ روڻن راتيان ڏينھان آھي علامت عشق جي،
جھڻ جھوري روز ريان، آھي علامت عشق جي،
عشق جو آزار البت مرد ڪن منظور ٿا،
سوري سمجھن سڃ سي، آھي نہايت عشق جي،
تن کي تراريون ڇا ڪنديون، جي وحدت ۾ وڃي ويا،
دم دم ڪسي قربان ٿيا، پائي شھادت عشق جي،
سڪ سندو وڌي ڪينڪي ٽوڙي سڄڻ آسامھون،
پر ڏئي گھر ٿئي گھڻي، ثابت سلامت عشق جي،
جو دم آھي زندگي، تون طلب رک تن جي ۾ تمام،
پابندي پرين اڳيان ڪر ”شاھ ولایت“ عشق جي.

کافي (روپ ٽوڙي)۔
عشق البت عاشقن کي آزمائي ھر طرح،

نئينهن وارن کي نچائي ٿو نوائي هر طرح.
 شوق مان سندرا ٻڌي، سي جنگ ٿي چڙهيا جوان،
 محبتي ميدان ۾ ڪوپا ڪهائي هر طرح.
 مشتاق آيا موج مان مورچا ٻڌي ميدان ۾،
 حسن جو حملو هزارين گهوٽ گهائي هر طرح.
 قرب جي ڪاتي ڪٽو، سي ڪسڻ لڻ پيا سڪن،
 اک اڙائن جهاتي پائڻ، ٿيرا پائي هر طرح.
 ”شاهه ولايت“ شان کي، لوڙهي ڇڏڻ سي لاڏلا،
 دلق درويشي تنهن کي، ٿو سيبائي هر طرح.
 ڪافي (روپ ٺوڙي) :-

عشق جو پورو پتو پيو صاف ثابت سور مان،
 سڪن سونهن ناڪيو دل سندي دستور مان.
 سڪن واري زندگي گذري وڃي ٿي خواب جيان،
 ڏک سدائين ڏاج ٿيا، جي پيا پرين جي پور مان.
 درد وارن کي دناليون، دم ۾ دلبر ٿو هڻي،
 نئينهن جون نوڪان نيون، گهائن غمازي گهور مان.
 سڪ سندسندرا ٻڌي، سوريءَ اُتي هسوار ٿيا،
 شهدا مردن سندا، معلوم ٿيا منصور مان.
 ”شاهه ولايت“ شوق مان، سامان سورن جو مليو،
 ساهه برابر سانديان، نازل ٿيو جو نور مان.
 ڪافي (روپ ٺوڙي) :-

مر ملامت مون وسي، مر ڏيهه پيو طعنا ڏئي،
 سرس سونهن سر مٿي، پوئو تنهن کان ٿئي.
 ٿٽ ٿڪڙي ڦاندو، نه لرز لعنت کان ٿئي،

پر رحم لعنت رهيو هتي، هت کجه نه بيرنگ یر نهی،
 عاشقن آگاهه کیو، ولساه ویترو تو پوي،
 "والفقر مني" اهائي، دوست دلداري دئی،
 کفر جنهن کي تا چئو، سوشل اسان جو ذاج تئي،
 انهيءَ کفر اسلام سان، شل پیچ کنهنجو ناپوي،
 "شاهه ولایت" شان کي، لوڙهي چڙيو پهرين لیئي،
 بزرگسي بيسران جاڻي، پري پيريءَ کان ٿئي.

کافي (روپ پنجابي سهڻي):

مدارين کان اڳي هئي شاهي فقير جي،
 راد نمائي رهبري روشن ضمير جي،
 مظهر جو روپ ٺاهي، پردو حجاب لاهي،
 بازي عجيب آهي، خود بينظير جي،
 ڪائنات آهي قادر، ايجاد ڪئي انور،
 یم بین بیک برسر، قدرت قدیر جي،
 آغاز ازلي آ، دل سر سان دل رلي آ،
 محبت مونکي ملي آ، ماد منیر جي آ،
 هاديءَ سندی حکومت، منظور آهي ملت،
 بغداد واري حضرت، پيران پير جي،
 کامل قدیمی قائم، رهبر رفیق راحم،
 مدد مدامي دائم، آدستگیر جي،
 حاصل آهيءَ حقیقت، اصل "شاهه ولایت"
 روز ازل کان رغبت، آه دل پزیر جي.

کافي (روپ سورت):

سهڻي سينگار کیو - موهي منار ويو.

بشري بيڪ بنائي، سهڻل سڀ ۾ سمائي،
 مرضيءَ مختيار ٿيو، موهي منٺار ويو.
 تير تفنگي جوڙي، خيال ۾ خيال سان ڪوڙي،
 اصل آرو پار ويو، موهي منٺار ويو.
 نرگس نين نظاري، ابرن واري اشاري،
 دل جو شڪار ڪيو، موهي منٺار ويو.
 مشڪ عطر ساڻ ملائي، سرخي لبن کي لڳائي،
 دائم ديدار ٿيو، موهي منٺار ويو.
 ”شاهه ولايت“ ساري، پيالو پرت جو پياري،
 ساقي سردار ٿيو، موهي منٺار ويو.
 ڪافي (روپ ملهاري):-

آيو پيارل پرچي آيو - طلب تنهنجي تن ۾ تايو.
 ڳڻن سان لهن يار کي، لهي، پرين پاڻ ۾ ڏس تون ٿولهي،
 من ۾ مٺيون ٻوليون ٻولي، ساجن سڀ ۾ سمايو.
 ڪري سينگار سدا آيو سهڻو، پاتين گل ڳچيءَ ۾ ڳهڻو،
 محبت واسطي آيو من موهڻو، جنهن پيچ پريت جو پاڻو.
 دلبر لاتو دل ۾ ديرو، پرت وارو ڪو پنڌ ۽ پيرو،
 ڳجهي رمز ڏڪيو آگيرو، پرين پاڻ پساڻو.
 پرين پرت سان آيو ننگ پالي، موهيو سندس مٺي نالي،
 ”شاهه ولايت“ ساڻ سنڀالي، هادي پاڻ هلايو.
 ڪافي (روپ ملهاري):-

او پرديسي تنهنجي پسڻ لاءِ پڪاري،
 کولي حال ٻڌايان منهنجي دل توکي ٿي ساري.
 مشتاق مدامي، عاشق علامي، سند ٿيو سلامي،

ويٺو واٽون واجھايان، رند راھ نہاري.
 آھي درد وندي دل، پوري پور ٿو پلپل، ٿيوروخ آڙل مل،
 ڳڻ تنهنجا مون ڳايان، سازن کي سينگاري.
 تنهنجي نينهن کيون نشان، اصل کان عريان، ٿيان قدم تان قربان،
 سر گھوري گھمايان، اچج مون اوتاري.
 سيد آھي ”شاھ ولايت“ سري ڪڙن ٿي ساعت، کيو مست محبت،
 پنھ پور پڇايان، ويھ ڪين وساري.
 ڪافي (روپ ڪوھياري) :-

ڏس ته ڏيو جيڏيون مون منزل جو، ڪيچي ڪوھيارل خان پنھل جو،
 ڪرھا ڪٽھون ڪالھ ڪھي ويا، گس گورن جي جھوڪ جبل جو.
 پرد ٿئي پنڌ پار پڇايان، پور پوي تو پھ پلپل جو.
 آڏھي رات اُٿي ويا آري، سنگت چني سک سھاڳ ستل جو.
 ڏمر ڏکي تي ڏير ڪري ويا، ڏک ڏھاڳ ڏئي ڏاج ڏتل جو.
 تنگ سڃاڻي نال نہ نيائون، قياس ڪيائون ڪونه ڪٽل جو.
 ويندس ”ولايت شاھ“ شوق سان، ٿيندو ميلو مون سان منڌ ماڳ منل جو.
 ڪافي (روپ ڪوھياري) :-

رکي رمز روحاني زايا، بن صورت آدم آيا.
 ”الست بربکم قالو بلي“ قول قديمي قائم قل هو الله،
 ساجن سڀ ۾ سمايا، بن صورت آدم آيا.
 ونحن اقرب واعدو پاڙي، جسمڪ جسمي جايون جوڙي،
 وستي ويران وسايا، بن صورت آدم آيا.
 ”خلق الا آدم صوت علي“ ويس وصالي وصل وجه الله،
 القاب انساني پايا، بن صورت آدم آيا.
 ظاهر ذات ظهور و ذاتي، عشق انا الحق ٿيو اثباتي،

دلبر ديرا لایا، بن صورت آدم آیا.
 شوق شاهانا "شاه ولایت" عشق اسانوت آیو امانت،
 رهبر رنگ رچایا بن، صورت آدم آیا،
 کافي (روپ قصوري):-

توڙي دڙڪا ڏيو دلدار - آهيون راضي راضي،
 پرچي پنهل ڏيو ٿا پيار - آهيون راضي راضي،
 نياز ڏسي پرين نياز ڪريون ٿا، جيئن ٿيو راضي ٿيئن راز رگون،
 اوهان مرضيءَ جا مختيار - آهيون راضي راضي،
 سودو سرجو ٿا پيو سي، فيض درياهي فيض مليوسي،
 مارجان وڌي پيو واپار - آهيون راضي راضي،
 سودو سرجو موتن کان مهانگو، اڳيون اوهانجي سودو سهانگو،
 هو جا سڀئي باري ڪنڀان بار - آهيون راضي راضي،
 "شاه ولایت" سندرا ساھي، بحر عميق پرياسي ڪاھي،
 جهڙو تانگو تهڙو تار - آهيون راضي راضي.

کافي (روپ قصوري):-

حال ٻڌايان ڪنهن ڪي عشق جي آزار جو،
 ســردو ڏکــيــو آ ڏاڍو دل جي واپار جو.
 اول عشق پيدا گل ڪي ٿئي ٿو، بلبل ڪي پوءِ پاڻ ڏئي ٿو
 دستور آهي اهو دلدار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
 ديد خريد ڪيا ملڪ مريد ٿيا، اکن ڪٺا ڪيئي شوق شهيد ڪيا،
 عشق دلال آهي بره بازار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
 سرجو سودو ناهي سهانگو، مشڪل ملي ٿو موتن مهانگو،
 نرخ نرالو آهي نينهن نروار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
 عاشق اڏي ٿي اڙائن اکيون، ڪوئي قرب سان ڪهائن اکيون،

وهندي ئي وار ڪن ابر تلوار جو، سودو ڏکيو آڏاڍو دل جي واپار جو
 خريداري خاصي خون ڪري ڪن، ڌڙي ۾ ڌڙ ڪري سير ۾ سري ڪن،
 پڙ ۾ پورو ڏين پاءُ پيار جو، سودو ڏکيو آڏاڍو دل جي واپار جو
 وڪروهايان وڻجار وحدت، شوق اهوئي ”شاهه ولايت“
 پسڻ پرين جي درڪ ديدار جو، سودو ڏکيو آڏاڍو دل جي واپار جو
 ڪافي (روپ مانجهه جوڳا)۔

آهي جن جو آسرو، مارن سان ملندس - الا
 پڪڙا سڀاڻا ساه کي، محل ماڙين کان بس الا
 سهيلين سان سنگ ۾، خوش ٿي وڃي ڪلندس الا
 اهڙي عمر تو ۾ ڪانه ڪا، صحبت سونهن سرس الا
 مارن سان ملير ۾، هر دم همست هوندس الا
 پياسي پنهورن کي، پلڪ ۾ پسندس الا
 ”شاهه ولايت شال مون، تروجي ٿيندس الا
 ڪافي (روپ جوڳا)۔

اشاري ابرن جي، ديد ڪيو ديوانو،
 شوق شمع جي سهڻا، پرت ڪيو پروانو.
 ٿرڻ، ٿرڻ، قدم کڻڻ، ڪونه ڏٺوسي ڪنهنجو،
 گهمڻ غمازي غمزي، مرڪڻ ڪيو مستبانو.
 پلپل ۾ يار پرين ڪانگ اڏاريان ڪيئي،
 ساعت ساعت ۾ ساريان روز رڙان روزانو.
 سرتي وسايو سارو، بار ملامت وارو،
 لوڪ سڄي جو سارو، گل ۾ پاتم ڳانو.
 ”شاهه ولايت“ سعيو، پاڻ ڪيو آ پرين،
 آيو دلير آيو، واه وسو، ٿو مٺخانو.

ڪافي (روپ جوڳ ڪلنگڙو):

اصل آريءَ ڄام سان، محڪم مجاز آ،
 ازل ڪون اسانتي، لازم لحاظ آ.
 سڪ منجهان پيدا ٿيو، سرور لئه سارو جهان،
 لولاڪ لهما خلق الافلاڪ، جو آواز آ.
 مستيءَ ۾ مخمور ٿي، مجذوب ڪيو آمحبت،
 دل اندر دونهون دکيو دائر دراز آ.
 خماري خيال ڪي اڏاري، عرشين نيو،
 ڪاٿين ترسي ڪينڪي، بحري سوباز آ.
 عشق رهبر رهنما، اثباب ڪيو الله ڪي،
 ”شاهه ولايت“ شامل ٿيو، هادي شاهه فياض آ.

ڪافي (روپ جوڳ):

پڪاريان پڪاريان پڪاريان سدا، ٻڌي من ٻاروچو سهڻو هي سدا،
 پرين پردو پائي ٿيا پوش ۾، جسو جان جيرو جلي جوش ۾
 وساريو نه ويتر بنا بنام خدا. ٻڌي من ٻاروچو
 پرين آهي پلپل اوهان لئه پڪار، توڙي لوڪ طعنا ڏئي لڪ هزار
 ملامت مڙوئي نهايت ندا. ٻڌي من ٻاروچو
 سچن خوش وسين تون پنهنجي ديس ۾، ”شاهه ولايت“ گهرايو پنهنجي ديس ۾
 عرض مون اهوئي مدائي مدعا، ٻڌي من ٻاروچو

ڪافي (روپ ڪلنگڙو جوڳ):

جيئن وڻيو تيئن مونڪي آهي نپاهڻي،
 ڳالهه اوهان جي ڳڻن جي اڳليءَ اڳليءَ ڳاڻي.
 سدا توڪي ساهه ساري، ويهه نه منا تون وساري،
 ڪڏهن ايندين مون اوتاري، ويل اها آ وڻي.
 محبت تنهنجي مچ مچايو درد دل ۾ دود ڏڪايو،

عشق اوهانجي آڙا لايو، تپي اندر ۾ تا وٺي،
 وڃڻ جي تون ڪر نه وائي، ساري توکي ساھ سدائي،
 خيال محرم حال پائي، پرت پرين تو پالشي،
 ساري توکي دل ويچاري، اچڻ جي تون ڪرتياري،
 ”شاھ ولایت“ عمر ساري، ڳڻتين ۾ آڳاڙشي.

ڪافي (روپ جوڳا):-

منهن ڍڪيم محبوب لڻ ڪنهن رمز جي رومال سان،
 ڳوڙها گلن تان پئي آڙها، لوڪئون لڪايم خيال سان،
 جيءَ اندر جهيڙو لڳل هو، دل ۾ پيو دانهون ڪريان،
 تان اوچتو دٻر اچي بيٺو، مٿان هن حال سان،
 پوءِ چيائين چور وٺين ٿو، ڪنهن توکي ايڏائيو،
 ڪيئن پاڻ تو ٿا سائيو، نينهڙو لاتي ڪنهن لعل سان،
 مون چيو منهنجا مٺا، آتيرتن ۾ تو هنيون،
 سوراخ سيني ۾ ڪيا، نور تو جمال سان،
 پوءِ چيائين اي چرھا، جو دل پنهنجي ٿا سائيو،
 چوٽا ڏسو هر هر تڪيو، چو پاند لايو ڪال سان،
 ديد تنهنجي ديد ۾، منهنجي پرين عادت اھا،
 ”شاھ ولایت“ کي هميشه ڪر نه پئي ڪنهن ڪال سان.

ڪافي (روپ جوڳا):-

مونکي ڏي مونکي ڏي مونکي ڏي شراب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب،
 ساغر صاف سرڪي، ڏيو محب مرڪي، اچي دل هر ڪي،
 پيئڻ لڻ شتاب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب،
 نشي ۾ نهايت، هاڏي ڪئي هدايت، ڪري مون عنايت،
 ڪيو نينهن ثواب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب

پيالو پيتو جنهن، ٻيائي ٻڌي تنهن، کڏايو قدم جنهن،
 پڙهي ٻره باب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب
 شڪر ”شاهه ولايت“ ۱۰۰ مادي ٿيو حمايت، سدائين سلامت،
 بي حساب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب
 ڪافي (روپ جوڳ) :-

نار وارن نيئن سان، دلبر ديدان لايون،
 لڳيون چشمن جون چوڪان، سيني اندر سرواهيون.
 زلف هن زور وار، چڻ ڪي نانگ ڪارا،
 ڪن ٿا ڏنگڻ جا وارا، وسري ويڻ ٿيون وايون.
 عشق تنهنجي جون ارجان، مٿيون محبت جون موجان،
 حسن تنهنجي جون فوجان، اچن امالڪ ڪاهيون.
 ويس گلابي پائي، سرخي لبڻ ڪي لائي،
 گهورن سان دل گهائي، ويتر بي پرواهيون.
 ”شاهه ولايت“ ساري، مام ملي موچاري،
 موج محبت واري، ڳلي ڳلي ۾ ڳايون.
 ڪافي (روپ ايمن ڪلياڻ) :-

سچڻ اڳڻ مون آيو، مولئي سو محبت ملايو،
 ”خلق آدم اعليٰ صورتہ“ دلبر درشن پسايو.
 ”الانسان سري وانا سرہ“، ساجن سڀ ۾ سمايو.
 ”ونحن اقرب“ واعدو پاڙي، وسني ويران وسايو.
 بيڪ بشري برقع اُتاري، موهن مک وڪلايو.
 ”انا احمد بلاميمي“، اخڏئون عبيد سڏايو.
 شوقئون ”شاهه ولايت“ والي، رهبر هي رنگ لايو.
 ڪافي (روپ مالڪوس) :-

منهنجو يار مينهار سان ٿيو ملڻ جو سعيو،

ملڻ جو سعيو - الا - اصل ڪون رايو الا
 داتا هن دل ۾ ٿي، ني ستت سڻائو - الا
 ڪمن ڪڇڻ ڪيترن، ڳاڻن واريو - الا
 ميهري تنهن مهل ۾، سهڻيءَ پئي ساريو - الا
 ”شاهه ولايت“ ميهري سان، آهه موليٰ ملايو - الا
 ڪافي (روپ مالڪوس) :-

داتا سائين توڙ سائين وحدت سان وڌائين.
 بنا عشق الله جي ٻيا خيال، خوديءَ جا ڪپائين.
 محبت جي ميدان ۾، نانگو ڪري نچائين.
 بي خوديءَ جي باب جو، پيالو پرڪو پلائين.
 انا الحق جو ماري نعرو، سوريءَ سرچڙهائين.
 ”شاهه ولايت“ ڏي سهڻا سائين، نظر ڪري ته نهارين.

ڪافي (روپ تلنگا) :-

پنهل آيو آ پاڻ، ڪيچئون ڪشالا ڪاف ڪري.
 قرب جي قطري ڪيچ وساريس، ڏٺائين پنيور جا پاڻ
 محبت جا وينو ماڻ پري
 خوشيءَ منجهان خان ڪٿي ٿيو، توڙي هيو اڻڄاڻ؛
 سڪ منجهان لٽا صاف ڪري.
 شوقئون ”شاهه ولايت“ آيو، پنهنجي رائي پاڻ،
 سورن جا آيو ساڻ پري.

ڪافي (روپ تلنگا) :-

ڏاڍو ڪري آيو عشق امارو، جيرو جان سڙي ويو سارو.
 عشق جي اثبات ڪيو، ماري ناطق نعرو.
 عشق اندر ۾ آتش لائي، ڪري جوش جبارو.
 ”ولايت شاهه“ تي ننڍي لاکون، آيو انو عشق اوڀارو.

انباھہ ۾ آڙاھ

نہن پھائی نماز

کافي (روپ تلنگا):-

شمس کيو آ شعاع، اونداهي جي اسباب کي ڏاهي.
سامهون دلبر سان به دلبر، گهڙي آهي پرواه
هاڻي ڇڏيوسي حجاب کي لاهي.
بهشت دوزخ جي درڪار ناهي، اندر ۾ آهي الله
ڏوهه ڇڏياسي ثواب سان چاهي،
سيڪا صورت يار سڄڻ جي، سارو سمجھ لڦاءُ،
بیرنگ جي پو باب ۾ گاهي.
”شاهه ولايت“ سان هميشه، پرين جو پرچاءُ.
کولي ڏس ته ڪتاب ۾ چاهي.

کافي (روپ تلنگا):-

عشق کيو بيتاب، تاب ۽ تابا دور ڪياسي.
نياز نورتن نينهن سيڪاريو، ڪسي ٿياسي ڪباب،
وهم وڌايون ڏور ڪياسي.
بار ملامت سرتي آيو، برهه ڪيو بي حجاب
هلڻ حجاب سڀ دور ڪياسي.
جام پریم هڳ ساقِيءَ پياريو، شاهي شوق شراب،
موج منجهان مخمور ٿياسي.
بطهر ڪم تطهير چيائين، پرين ڪيو آ پاڪ،
”شاهه ولايت“، مشهور ٿياسي.

کافي (روپ پهاڙي):-

آيا انس دي اولي ماهي موهن ميم دي مرلي چاني
بن جوڳي رانجهن آئي، درجوچڪ چاڪ سڏائي،
ول ول آڪي ويس وٽائي، بره دي بين بجائي،
بن بشري پيمد نيازي، او اپنا پوش اتاري.

انا عرب بلاعين اشاري، آڪي احمد بات بتائي.
 وو وحدت ونجهلي وجاندا، اوئي قالو قول بلاندا،
 آپ هي گيت انا الحق ڳاندا، انحد دوم مچائي.
 سرتاج کلنگي سھرا، ولفجر وکايا چھرا،
 الف دا ميم تي نينھن نظارا، ڪي چشم سجن چمڪائي.
 هو ڪي سائل مگندا پکيا، ڏيون خير مٿڪون اڻ لکيا،
 آپ هي بين بجاوڻ سکيا، سانوڻ ٿوڪ فراق سنائي.
 چوڙي ”شاهه ولايت“ شاهي، اتي رنگپور ٿي ڳنڍيا راهي،
 آپ هي سلطان آپ سپاهي، در در ڪريندا گدائي.
 تنافي (روپ پهاڙي):-

آيو ٿي انسان، محبت مهر ڪرڻ جي لئه.
 جڏهن عشق ڪئي هئي سرسي، تڏهن عرش چڙيائين ڪرسي،
 نينھڙو لائي ساز بنائي نڪري ٿيو نيشان.
 ميم جو برقعو پائي آيو احدئون عبيد سڏائي،
 سير ڪيائين عرش ماڻيائين، ساڳيو ٿي سلطان.
 ديد سان ديد ملائي اتي قاب قوسين الائي،
 آواز نهائي الانساني، ساڳيو سر سبھان.
 اصلي هو بيمثلي جتان ٿي پيدا هئي مثلي،
 ”شاهه ولايت“ ڪيو نهايت، تسلي سان اعلان.

ڪافي (روپ پهاڙي):-

آيو اڳڻ سجن مون، مون گھر سڏائين آيو.
 نازڪ خيال منھنجو شب روز تو تو سڪڻ لئه،
 تنھنجي شھر سڪن ڪيو، تنھنجي اکين اڙايو.
 يڪ بار تو ڏسڻ لئه آھي هر روز مون ٿينا،

جنهن ڏينهن ڏسان نه توکي، سو ڏينهن جن اجايو.
 سرتيون اوهان جي سمهن جا سڀ سور پئي پلم،
 اڄ محب مون ڪميسي قريئون اچي ملايو.
 ”ولايت شاهه“ بنبي بهاري ٿلن ٿولاري،
 محبوب ٿيو آراضي، دلبر درشن پساو.

ڪافي (روپ پهاڙي)

اول وجود وساري، پوءِ ڏس وات ونڊر جي ووڙي.
 جسم جو ڪر تون وسارو، حق جو هن تون نعرو،
 وحدت وڃائي وارو، ٿسي سرس سوسارو
 پاڻ پنهنجو ڇڏ ماري.
 دردن جو دود ڏکائي، محبت جو مڇ مچائي.
 پنهنجو تون پاڻ پچائي، ڏس تون عشق نچائي.
 پرت پنهل سان پاڙي.
 چئي مون حق جي حڪايت، گجهي آهي ڳالهه نهايت،
 شامل ٿيو ”شاهه ولايت“ هاديءَ وارو حال هدايت.
 لڳروت تنهنجي لاري.

ڪافي (روپ پهاڙي)

پاڻ هردي هادي ٿو ٻولي آيو الانساني چولي.
 خلق الانسان صورت الله، ڪل شيءِ قل هو الله،
 ڏس فهم فرقاني ٿولي.
 بيڪ بشري برقعو پائي، احدئون آيو عبد سڏائي،
 اثباتي آدم جي اولي.
 قلب المؤمن عرش معليٰ مظهر ۾ آموجود موليٰ،
 آهي اهل فقر جي ٿولي.

ونحن اقرب نام نشاني، جلوي جسم جي جاڳيو جاني،
 پس ڳجهه اندر ۾ ڳولي.
 صوفي ثابت سر کي سڃاڻي، دلبر دم کان دور نه ڄاڻي
 ڇڏ روح پنهنجو نه رولي.
 عدم کان هٿ قدم پائي، انا احمد قول ڪهائي،
 خاص خبر خدائي ڪولي.
 سير جي سانگي ٿي سيلاني، پوش پهري آيو الانساني،
 ”شاهه ولايت“ شوق جي شعلي.

ڪافي (روپ پهاڙي):-

پنهنجي ديس تي ڪاهيون ڪاه، او پرديمي پڪيٽڙا،
 فڌ ڪروني ساريون سارج، ونحن اقرب واعدو پاڙج
 تنهنجو هادي آهي همراه،
 جبل الوريد چني ڪير ٿو ڳالهائي، ونفخت ائين الله ٿو فرمائي،
 رک وحدت جو ويساه
 وتعزل من تشاء وتزل من تشاء، پنهنجو ڪيائين پاڻ بنا،
 تون چو ٿين گمراه.
 عشق تنهنجو آهي الاهي، وحدت جو رک ورق ويساهي،
 تنهنجو والي ”ولايت شاهه“.

صدا روپ پهاڙي:-

پشمانا فيض ڪا پردي، فياضي شاهه جيلاني،
 بڪاري بن ڪي آئي هون، تيري درگاهه جيلاني.
 تر هي داتا هو جڳ منگتا، ڪٿي خالي نهين جاتا،
 جوئي آتا اسي پاتا، رندون ڪا راه جيلاني.
 ياور هتي يتيمون ڪا، ضامن هتي ضعيفون ڪا.

غور ڪندي غريبون ڪا، رسد آگاهه جيلاني،
 سوالي هون تيري در پر، ميري ڪشتي ڪو پرتم ڪر،
 مقصد طالبان تصور، به خود ويساھ جيلاني،
 تر هي مختيار قدرت ڪا، به نبوت دار مملڪت ڪا،
 آسمان ڪي معرفت ڪا، منور ماھ جيلاني،
 تر هي هو "شاھ ولايت" ڪا، صاحب سلطان سخاوت ڪا،
 تر هي فائز فياضت ڪا، فيض دزياد جيلاني،
 ڪافي (روپ پهاڙي) :-

ڇا ڪئون يار مونسان ڪري وئين جدائي،
 بنا يار تنهنجي وڻي ڪانه وائي،
 رهي آس دل ۾ سهڻا تون هليو وئين،
 سليان ڳالهه ڪنهن سان اندر جي اُهاڻي،
 آهيان مون اڪيلو، تنهنجا سو سلامي،
 پيهر ڪر الله لڳ اچڻ جي پلائي،
 ظلم ۽ دوري جي خبر ڪانه پيڙي،
 ٿري دل ڪي ويندين ڪري ڪا ڏاڍائي،
 "ولايت شاهه" وس کان ٿيو آهه بيوس،
 ايندين محب مون وٽ سڄڻ تون سدائي،

ڪافي روپ پهاڙي

دلبر ڪيو آدم ۾ آواز عشق جو،
 سهڻو تهين سان شامل آ ساز عشق جو،
 تندڙي وڄائي تن ۾ پڪي لڻي رکي تمامي،
 جوڙي وينو آجاني جهاز عشق جو،
 دم در ڌمال دل ۾ ٻڌي خيال سان خلاصو،

نڪري خيال پوءِ ٿو خاصو پرواز عشق جو.
 غيب الساني گفـتـگـو آواز الاهي،
 سهڻو وڏي سدائين آغاز عشق جو.
 ”شاهه ولايت“ شوق جو شعلو چڙهيو شاهاني،
 نازل ٿيسو نهاني آراز عشق جو.
 ڪافي (روپ پهاڙي)۔

دل تـمـ دلبر جي اڳيان، نذران آنـذران آ،
 ڪين بيهن ڪنهن جون رٿان، سڀڪي ٿي تنهنجي هٿان.
 سر سڄو تنهنجي مٿان، قربان آقربان آ.
 ڪيئي قرب سان قاتل ڪنا، سالڪن سر تي سنا،
 تنهنجي ملڻ لڻ من مٿا، مستان آستان آ.
 دل جو آهي جو ڏٺي، قابو ڪيائين دل ڪٿي.
 ”شاهه ولايت“ وادو ٿي، شڪران آشڪران آ.

ڪافي (پهاڙي پوريا)۔

جاڏي تاڏي تون توريءَ ڪونه ڏسان ٿو ڪوئي،
 هيٺ مٿي هر جاءِ حاضر ناظر تون،
 ڇڏي شاهي تخت هزارو، نينهن منجهان اچي رکيئي نظارو،
 جڳ جو والي تون.
 ڇاڪ سڏائي واعدو پاڙي، چاهه منجهارون مينهنون چاريئي،
 هونگاري هون هون هون.
 محبت من تنهنجي کي موهيو بهشت منجهان بيزار ڪيو،
 گل پوکيئي گينون.
 جاڏي تاڏي هڪ هيڪڙائي، وٺي ”شاهه ولايت“ وائي،
 ٻولي تون هي تون.

ڪافي (روپ پهاڙي):

فراق ۾ ٿران تو ٿيريدار جي نموني،
دردر ڪيان گدائي پينار جي نموني،
سرتيون هلو سفر ۾، ڳوليون پرين گهر گهر ۾،
من ڪو اچي نظر ۾، مننار جي نموني،
ماڻهون ڏين ٿا طعنا، لکين لوڪ جا بهانا،
پاتم ڳچيءَ ڳانا، سينگار جي نموني،
اڪڙيون اوھان جون ڪچلي، جهلي ڪير سگهي تجلي،
اپ ۾ ٻري ٿي بجلي، چمڪار جي نموني،
چڙي ”شاهه ولايت“ شاهي، خوش ٿي ڪنيم گدائي،
پرين جو پاڻ مٽائي، واپار جي نموني.

ڪافي روپ پهاڙي:-

ڪيچي ويا ٿم ڪالھ، روئي روئي مون حال وڃايا
ساڻي ساڃھر سنبت ڪري ويا، ڪانه لڌائون سنڀال
جانب، جوءَ ڇڏي ويا جنهن دم، ساعت ڀانڀا سو سال
ڪري ويراڳي هويا وطن تي، جيئن ٺ ڀانڀا ته جنجال
خوش ڪليا سي اڳڻ اسانجي، نانگا هئا ته نهال
”شاهه ولايت“ شان سڃاڻي، ايندا ننگي ننگ پال.

ڪافي روپ پهاڙي:-

سجدو ثواب سرڪي اعلان ازل آهي فرمودو فهم فرقان فرمان اول آهي،
احڪام امر ايزدي، عزازيل کي عطا ٿيو، مسجود مڙهي ملائڪن، انسان اصل آهي،
فنافي الشيخ شايد اگر چي آهي بت پرستي، طالب طواب ڪافر بتخان مثل آهي،
فنا في الرسول برزخ تصور اسم محمد، فنا في الله کان فارغ بيان بقا بالله آهي،
معبود مورت معنيٰ ساجا، صورت سندن مون، پوڄاري حسن آهيان جودان مليل آهي،
وجدالله ويساد سان واصل ”شاهه ولايت“، وحدت وجودي وارد وجدان وصال آهي.

ڪافي پهاڙي:-

صورت صفاتي سانگ سان، آيو پرين انسان ۾.
 سهي سخن ثابت سچو، قول آهي قرآن ۾.
 آدم جي اولي اسم، جاني جاڳيو جلوي جسم،
 بيڪ بشر بنيا پسم، جوڙ جسي جسمان ۾.
 ظاهر ظهور و ذات جو، انا الحق اثبات جو،
 قادر قلمز ڪائنات جو، نرم ل نظر نيشان ۾.
 وحن اقرب واعدو، قائم قديمي قاعدو،
 ملڪن معلوم مشاهدو، منصوري ميدان ۾.
 وجه الله وساه سان، نوري نظاري نگاه سان،
 وصل "ولايت شاه" سان، احسن اندر ايوان ۾.

ڪافي روپ پهاڙي:-

مي جي ميخاني مان پياريو، پيالو ساقي شراب جلدي
 پر پيشن سان پريم ٿيو پيدا، نينهن نشو ٿيو نواب جلدي.
 نينهن اڳي نروار هو، پيگ ڪيو ويتر پٿر.
 لوڪ کان لڄ نا ٿئي ٿي، نينهن هٿايو نقاب جلدي.
 بره ۾ بدنام ٿي، تنهنجي پريت ۾ پنندا وتون،
 ڳلي ڳلي ۾ گيت ڳائي، توکي ڏسن آثواب جلدي.
 عشق جي امداد ۾، موجان وٺون لڪ مرتبا،
 ڏک سدائين ڏاج ٿيڙا، آيا اوهان ڏهون عذاب جلدي.
 عشق احديت سندنو، رڳ رڳ ۾ رڳي ويسو،
 "شاه ولايت" شوق ۾، شامل ٿيو آهي شتاب جلدي.

ڪافي روپ وهاب:-

پرين پسايو پاڻ، قاصد مون مقصود ٿياسي.
 قلب ۾ ڪعبو قائم ٿيو آ، ڄاڻ اهوئي ڄاڻ.

عابد مون معبود ٿياسي.
 نفل نمازان ٿيون معاف مڙشي، رڳ رڳ ۾ آرھان،
 ساجد مون مسجود ٿياسي.
 ڳالھ ڪنھن جي ڳڻشي ناھي، لشي سا چڪتان،
 حامد مون محمود ٿياسي.
 ”شاھ ولایت“ شان سڃاتو، ھادي ھمد مرسان،
 مام ملي موجود ٿياسي.

ڪافي روپ وھاڳ:-

حسن تنهنجي تي مٺا عاشق جھان سارو آ.
 انھيءَ ڳالھ جو شاھد قرآن سارو آ.
 تير ابرو تميز وارا چوھس مان ڏاڍا چٽا،
 برھ جي بيمار کي سيني ۾ سٽڪارو آ.
 مست دلبر تو کيا منصور وانگي ٿي ڪٺا،
 انھن کي نينھن تنھنجي جو نشو خمارو آ.
 ھاڻي ساغر سوز مان جام جلالت جو ڏنو،
 پيالو پرير جو ھاديءَ مون کي پياريو آ.
 نينھن تنھنجي نانگو ڪيو، سانگو ناھي سر ساھ جو،
 ”شاھ ولایت“ شوق مان، ڏنو سر اوھان کي سارو آ.

ڪافي روپ وھاڳ:-

ڏس اوھان جي عشق ۾ ڪيئن حال ٿي رھيو.
 برھ ڏاڍي باھ ٻاري بئران ٿي رھيو.
 اکر يون، اکرين ۾ اکر يون، تير تفنگي ٿي چڙھيا،
 ساھ سيني مان سڌو، نيشان ٿي رھيو.
 قريدار قرب ڪري، ديدار ڏي تون ڏيان ڌري،

ساعت توريءَ کانھ سري، ويران ٿي رھيو.
دل منھنجيءَ کي دلبر، ديوانو ڪيو تو،
پسي جلور تنھنجو مٺا، هي مستان ٿي رھيو.
”شاھ ولايت“ حق ڪري، ٻيا خيال خطرا ترڪ ڪري،
ويراڳ وحدت جو ڪري، آشيان ٿي رھيو.

ڪافي روپ راتو:-

تڏھن وحدت ۾ آ دل ونڱي، جڏھن سوز سامائو.
ڪاٺياري ھن ڪاڪ تئون، ھاڻي ڪيم لاڏاڻو.
ھلي راڻي جي راڄ ۾، ھن ٿوريءَ ڪيو ٿاڻو.
جوڳن جھڙا ويس ڪيا مون، آھيان نالي ٺاڻو.
ريڌو آھي راند ۾، مون سان راضي ٿيو راڻو.
”شاھ ولايت“ خيال ڪڻي، مٽي عاشق اڏاڻو.

ڪافي روپ راتو:-

ڪانگ اڏاريان ڪاڪ جا، شل راتو ايندم رات.
ڪاٺياريءَ جي ڪاڪ تي، من جانب پاڻي جھات
سرتيون ساڄن کي ٿي ساريان، تن من ۾ ايھا تات
موٽي اڄ من مينڌرا، مومل جي محلات
ڪانگ ٻڌائج مٺڙي ٻولي، لنو سٻاجھي لات،
ساھ کان وڌل سوڍل جي آھي، محبت مٺڙي بات.
”شاھ ولايت“ محب مون ملندم، پرھ ٿئي پريات.

ڪافي روپ ٻياس:-

ڏي مست ميخاني مان ساقي، جام شوق شراب جو،
نينھن نشو مون ٿئي نهايت، الستي احباب جو.
سرڪ ساقي ڏيئي سخا ڪيو، جذبہ جام جلال جو،
سنسار سارو ٿئي عيان، ھن عشق جي اسباب جو.

صاف ڪر ساغر پياري، بيخوديءَ جي باب جو،
 حال حاصل ٿئي هميشه، نينهن نسنگ نواب جو.
 مرڪي ڏنائون سرڪي مونڪي، ويو هجڻ حجاب جو،
 نت موج ۾ مخمور ٿيس، پي جام آب ناب جو.
 پر ڪري پير مغان، پيالو ڏنو پريم جو،
 ”شاهه ولايت“ کي عطا ٿيو، فيص درياه فيضاب جو.

ڪافي روپ پيرو:-

چم چم چچڪان چيرن لاي، ناچو عشق نچايا يار.
 سانول آيا پاڻ سينگاري، زينت زر ڪناري داري،
 باهه ڏنائون بيهڻ سان ٻاري، محبت مڇ ۾ چچايا يار.
 دلبر جاڏي دیدان لائن، خون ڪوڻ لئه خيال ڪپائن،
 مشتاقن کي ماري مچائن، گهوت هزارين گهايا يار.
 گيت ٻڌڻ سان ٻڌڻ ويراڳي، ماڳ مينخاني جا محڪم ماڳي،
 صاف سڃاڻئون صورت ساڳي مولِي محب ملایا يار.
 ”شاهه ولايت“ شامل جن سان، فيض فياضي ڪامل تن سان،
 راضي رهبر روز رندن سان، هاديءَ هل هلايا يار.

ڪافي روپ پيرو:-

موري آڻ رهي درشن کي نازنوا نينن کي.
 ديد درس وڪلائو دم دم، پيگ پلائو پيالي پرئم،
 پياس پڙي پرسن کي، موري آڻ رهي درشن کي.
 گيت گگن گن گرڪا گائون، سرت نرت ڪا سازنئون
 تار بجاتن من کي، موري آڻ رهي درشن کي.
 سنگر ڪا جس گائون گانا، اپني آپ ڪو آپ پچانا،
 پيد بياس پچن کي، موري آڻ رهي درشن کي.

پياس پيا ڪي ملني ڪي، شاهي بهار وصل ليني ڪي،
 پرت لڳي بچين ڪي، موري آش رهي درشن ڪي.
 روپ سروپ پيد بتائون انحد باجي بگل بجائون،
 توم توم نوم تن نن ڪي، موري آش رهي درشن ڪي.
 ”شاهه ولايت“ شيواگر ڪي، سرت سنائون سرگم سر ڪي،
 چيم چيم چيم چن نن ڪي، موري آش رهي درشن ڪي.
 ڪافي (روپ پيم:-

پاڻي پيچ پنهل مون سان پيار ڪيو، لاڻي نينهن ننگ نروار ڪيو.
 دم قدم ۽ لوح لحم اهو پاڻ آهي منجهه جان جسم،
 ”فاذ ڪروني اذ ڪرقم“ واعدو ونحن وارو وار ڪيو.
 پير مغان جڏهن پاڻ پسا يو، هر صورت ۾ سر سمجها يو،
 هاڻي سانگ ناهي ڪو پوسيو، ويهي وحدت جو واپار ڪيو.
 تار توحيد جي تات اٿم، سڪ ساجن جي ڏينهن رات اٿم
 اهي عشق تنهنجي جا اوقات اٿم، جن جان جسم ۾ جار ڪيو.
 ”شاهه ولايت“ شاهه مليو، مونڪي آدمئون ته الله مليو،
 اهو وحدت جو ويسا مليو، جنهن انا الحق اظهار ڪيو.

ڪافي (روپ پيم:-

محب منبا مننار، يار دل توسان اڙي وئي.
 راتيان ڏينهان آهون ڪريان ٿو، آءُ دانهن سڻي دلدار.
 هاڻي هينئن تون ويهه نه وساري، آءُ قرب ڪري قريدار.
 جا ڪون ڪري وئين يار جدائي، ماريو آئون مونجهار
 آءُ هلي هڪ وار اڳڻ منهنجي، سر صدق ڪيان سوار.
 صورت سهڻي يار سچڻ جي، خوني نيڻ خمار.
 ”شاهه ولايت“ جي دل موهي، پرين جي ته پيار.

ڪافي روپ آسا:-

آڏو تن آيون، سوريءَ جي سرانجام جون خبرون.
 ٻڌي نهال ٿيا هن نانگا، سندرا اچن ساهيون
 گاروڙي گر ڏي هليا، لاڳاپا لاهيون
 گرش گنگا ڏي آهي تن جو، پير پورب پايون.
 فيض درياهي فيض جون، ڪيون بگن شاهه پلايون
 سر ڏين لئه، "شاهه ولايت"، اچي ڪاٺ مٿون ڪاهيون.

درياهه ۾ آڙاھ

ڪافي روپ آسا:-

آيو پرين اندر ۾ باقي حجاب ڪهڙو،
 پردو پيو پٿر ۾ باقي نقاب ڪهڙو.
 پيدا ٿيو آ آدم صورت منجهان الاهي،
 سمايو سڀني ۾ باقي خراب ڪهڙو.
 دلبر جا داب ڌڙڪا جيتر آهي جدائي،
 دم دم پرين نظر ۾ باقي عذاب ڪهڙو.
 حيران ٿيا حورن تي عقيبي سندا جي طالب،
 پرديد مون دلبر ۾ زياده ثواب ڪهڙو.
 مرده مولِي جا مائل اڙندا نه ڪنهن ۾ عاشق،
 جن جي صفائي گهر ۾ تن سان حساب ڪهڙو.
 شاهي آ "شاهه ولايت" واري وڃائي وحدت،
 بنالي پرين بشر ۾ زياده ثواب ڪهڙو.

ڪافي روپ آسا:-

جيءُ ۾ جانب جوڙيون جايون چوٽا ٿيو دلگير،
 عشق ڪيو امداد اسانتي محلي آيو مير، جنهن جي آس اندر ۾ اڪير.
 جنهنجي جدائيءَ جا جان منهنجيءَ ۾ تڪا لڳا هن تير،
 ٿڌا چيٽي ڇڏيائين مڙهي، وهندي وارث وير.

خوش کلي ٿو اڱڻ اسانجي شان وارو شهمير،
 پرين پڪاري، پيگ پياري خوشيءَ منجهان کنڊ کير.
 ونجن اقرب واعدو پاڙي سالم ٿيو ته سڏير،
 اوت جو اولو، ٿاڙي چولو، چاڪ ڪيائين چير،
 ”شاهه ولايت“ شامل ٿيو حاضِر حضرت پير،
 اڏني اشاري، مٿا جيئاري فيض وارو ته فقير.
 ڪافي روپ آسا:-

شهنشاهه شهباز، رند وٺن ٿا راز تنهنجو.
 شوق تنهنجي جون چمڪن چيريون،
 وڃن گهند گهوڙيال ۽ پيرين، عرش وڃن آواز
 هلن جيڪي در ڪان اندر
 مرد زالون ڪن مست قلندر، نوڙت ساڻ نياز
 دم دم ڏمالان تنهنجي در تي
 نانگا نچن ٿا پهر پهر تي، ڪوپا ڪن ٿا ڪواڙ
 نيڪيتيءَ جي ملي آ واذائي،
 ”شاهه ولايت“ شادي ڳائي، ڪشي سهڻا ساز
 ڪافي روپ آسا:-

غازي نه ڪن ٿا غفلت دم ۾ خيال دم جو،
 اٿن، ويهن، سمهن ۾، ڪم ۾، خيال دم جو
 بي سرت ساهه جي چن، حيوان هن هميشه
 انسان کي سڃاڻن ثابت مثال دم جو.
 هٿڙي جنين جدائي، اڳتي سي چاڪي ڏسندا،
 حاصل ٿي جن هدايت ڪن ٿا وصال دم جو.
 غير ڪئون روزا رکيائون، پرت جي تن کي پياس،

نوڙت سنڌي نماز سان، ڪن ٿا ڪمال ڏم جو.
جيڪي ٿيا جيئري جدا، پر جهايا پير مغان،
”شاهه ولايت“ تن کي، حاصل ٿيو حال ڏم جو.

ڪافي روپ بسنت:-

اچي بيٺو آياراڙي تي، ڪڏي ڪوپا ڪنڌ ڪپاءِ،
هٿين پنهنجي پاڻ ڪهي ٿو، ويهه نه ويزم هڪڙيءَ لاءِ،
برهه جي بجلي چمڪي تنهنجي، پتنگ جان پاڻ پڇاءِ
هتي جا اميد هنجي اندر ۾، پنهنجي من جون مرادون پاءِ،
”شاهه ولايت“ سنڀري آيو، ڪهه پرين هاڻي ڪات وهاءِ.

ڪافي روپ بسنت:-

برهه بسنت پلي ڪري آيو، باغن ۾ ٿي بهاري وي
هر چمن ۾ هاڪ حسن جي، گلن ڪئي گلزار وي
نيون نوري وهن نهاني، چارئي چشما جاري وي
بحر تنهن جي تاب ۾ طالب، تار ترن اوپاري وي
لهر لوڏيندي ڪينڪي تن کي، برهه جنين کي باري وي
پرير پلي پيو ”شاهه ولايت“، ٿي آخيار خماري وي

ڪافي روپ بسنت:-

سهڻي صورت يار سڄڻ جي، پسي ٿياسِي مست مدام
فاڌ ڪروني اڌ ڪر ڪم ميان، تار اوھان لئه طلب تمام
عشق اندر ۾ آتش لائي، توڻ ڪونهي ڪو آرام
انا الحق جو ماري نعرو، سوريءَ سر آسرانجام.
”شاهه ولايت“ ڪين ڇڏيندا، اصل ڪئون آهي انجام.

ڪافي روپ بسنت:-

نسنگ نانگو نينهن ڪيو آ، عشق ڪيو اثبات
پرير پيالو ساقيءَ پياريو، جام جلالت جوش جياريو

جنهن سڃاڻي پنهنجي ذات،
 نينهن نشو جڏهن ظاهر ٿيو، هٿن حجاب سڀ ٻاهر ويڙو
 پسي تنهنجي تجلي تاب
 جلوي جوش جيلاني واري، ڏسڻ سان وڌو جيءَ جباري
 ڪانه آهي بي وائي وات
 ”شاهه ولايت“ يار ڏيکاري، سڪ سيني ۾ پنهنجي ساري
 تار سدائين تنهنجي تات
 ڪافي:-

ريءَ هٿن پرين هاج سيڪاري پير بنا رفتار سڄڻ جي
 بي گوشي پرين بات بتائي لاشان للڪاريو سڄڻ جي.
 غازي گم ٿي سڻ باگوشي گفت مٺي گهڪار سڄڻ جي
 مام مڃاڻي مانجهي ماري جن سڀني گفتار سڄڻ جي
 روز شب آه شاهه ولايت ساعت ساعت ۾ سار سڄڻ جي.

ڪافي:-

آهي اصل ڪان اقرار سهڻا توسان توسان.
 پرين اسان جي پياس پڄاڻي واه وحدت جي تند وڄاڻي.
 آهي لونءَ لونءَ ۾ لغار سهڻا توسان توسان
 سيند سنواري سرمون پاڻيون هار گلابي گل سجايون
 سڀني ٺهن ٿا سينگار سهڻا توسان توسان
 هوڏهن حسن جون فوجن سينگار يون هٿيار هٿن ۾ تير تراريون
 بيحد پوڄيون بيشمار سهڻا توسان توسان
 خلق الاقم صورت ساري شاهه ولايت مام موچاري
 تڏهن پيدا ٿيو آ پيار سهڻا توسان توسان

ڪافي:-

سھڻل جو سينگار وڻيو آ مون کي سھڻل جو سينگار
سرتي سونھن شملي ناھي موڙن جي مٿان موج الاهي
جوڙ عجب جستار

جامون پھرين آيو جاني خلق الادم صورت ثاني
نور منجھان نروار

ڪھڙو پيڙس روح ۾ رايو احد منجھارئون عبد ٿي آيو.
مريض جو مختيار

چڏي شاھه ولايت شاھي ڪيڏي عشق ڪئي ادائي
محبت جو ميهار

ڪافي:-

عشق ڪيو آ امارو اندر منھنجي ۾
اسم جسم ۾ عشق جي آتش درد لايو ڏوڪارو
سرس سج کان تاب تجھو چشمن جو چمڪارو
ميخ محبت جي من منھنجي ۾ ونگ وحدانيت وارو
اڱڻ منھنجي دلير آيو جاني ھڻي نيھن نغارو
فيض فياضي قائم ٿيو ھڻي ان الحق نعرو
شاھه ولايت شامل توسان توسان نيٺن جو تہ نظارو

ڪافي:-

عاشقن کي انتظار بي قراري بيشمار
دريدر دانهون ڪنداسي وتن ويراڳي بار بار
بس برھه وارن کي ناھي ٿيا برابر بيقرار
رت رتن سي روز راڻو زاري تنين کي زار زار
اڪين آجن کي لٽيو وتن ليلا ٿيندا لاچار
حاصل تنن کي حال ٿيو روئن نھاري نار نار

توڙي طعنن ڏين تنين کي لوڪ لوئن لڪ هزار
جوڙي پائن جان تي سرس سي سمجھي سينگار
”شاھ ولايت“ ڇا ڪري برھ جوڻي پيو بيمار
ديدار دلبر جي بنا دوا ناھي ڪا ڪارگر

ڪافي:-

عشق عليٰ برھ بالا ڪيا ڪشالا ڪيترا
نيھن نرالا چشم چالا ڪيا ڪشالا ڪيترا
عشق ڳاري عشق ماري جلد جاري جوش مان
پيالو پياري دل اوجاري سرت وارا ڪيترا
عشق ابدي عشق احدي عشق مهدي آمار
ڪري هاڏي ٿو منادي مئي ڪشالا ڪيترا
چشم چوري وڏو جهوري قيس قابل ڪار ڪي
هیر لاري چاک چاري چوان نالا ڪيترا
آنهايت ”شاھ ولايت“ اها آيت عشق جي
سالڪ سمجھي پرهون پرجهي خوش خيالا ڪيترا

ڪافي:-

آھي اڃايل عشق جو سرتون سان ٿو سٺي
منھن ڏسڻ محبوب ٺٽي جي منھن جو ٿو جلي.
عشق جي ڪرڪا عنايت شوق شامل مون ٿئي.
پير پاء پينارا اچي ننڍر نمائيءَ جي ڳلي.
سڪ اندر سيني سدائين موج محبت جي ملي.
مست ۽ مخمور ڪر پرت پٺي منھنجي پلي.
جهيڙا جتيون جڳ سندا مھڻا علامت مون مٿي.
سي سڀني سرتي سٺم خلق پٺي توڙي کلي.

توريءَ شاھ ولایت کي عیش آرام ٿو وٺي
درد آ دیدار جو منهنجو روح توسان پيورلي.

کافي:-

سوري پرسر انجام پر جوش کيتا
عشق اندر وچ شور مچايا سڀ چين سک آرام فراموش کيتا
الست بربڪم قالو بلا باهوش کيتا
ونحن اقرب آپ کهايا الست دا انجام باگوش کيتا.
خلق انسان صورت علي موتو والي مام مدهوش کيتا.
مست کلال دي ميخاني وچ ساقي والا جام مٺي نوش کيتا.
سانگ صفات دي وچ آئي العشق دا الحام زير پرش کيتا
موتو قبل الانت موتو مغان والي مام مدهوش کيتا.
فوج حسن دي کيتي چڙهائي ستي سوز بره صمصام بي هوش کيتا
”شاھ ولایت“ شوق نچندا ست خيال خودي دا خام خاموش کيتا.

کافي روپ پيروي:-

پاڻ وڄائي پوءِ ڏس پرکي، پاڻ ۾ پيهي ڏس تون پاڻ.
جوڳي جان ۾ پائج جهاتي، اول نفي آءِ پوءِ اثباتي،
خيال خماري کولج کان
دم قدم سان دلبر سائين، خيال خوديءَ کي کائين کيائين،
موج الاهي من ۾ ماڻ
ساعت جو ڪر سنڀارو، اچڻ وڃڻ جو سمجھ اشارو.
حاضر هر دم هادي ڄاڻ،
شڪر مليو آ ”شاھ ولایت“، هاديءَ وارو حال هدايت،
ساه پساد ۾ سائين ساڻ

کافي پيروي:-

پرديسي پيارا ديس تنهنجو آ کٽي، کاڌهون آير آهين هتي

عرش وحي نټ ټي آشياني، لعلن آهين تون لامكاني
 آپ زمين ناهي جتي،
 روپ تنهنو آجانب جوږي، کام کروډه ډر کيڼن ټين روږي،
 رټون کهڙيون تور ټين
 کهڙي سانگ سهڻ هت آئين، کاڏهون آيو آهين کاڏي کاهين
 ملڪ تنهنجو آمتي،
 دنيا مان ڇا حاصل ٿيند، ڏوتي ڌڪ ڏيئي نرڳ پر نيندني
 چوٽان وجهند ڇٽي
 ”شاهه ولايت“ شوق سان هل تون، ديس امن پر ٿي داخل تون
 غنه طلب آهي نٽي.

سز هير رانجهن سي حرفي (الف):

اڪير ماهي دي مٿننن اهسي روز ازل دي.
 مين نمائي نال رانجهن دي آهٽس آپ اصل دي.
 چٽيان چڱيان هيرا سهڻين مٿن نڪار نسل دي.
 يار ”ولايت“ کرم ڪري ڇا واري واڳ وصل دي.

بي:

بي بيسوس ٿيڻان يارو بار بوهه دا باري
 عشق دي منزل اولهه اوکي رهندا جوش جگروچ جاري.
 لک دلبر دي ڪول سهاون اک ڌار ڪيٽوني ڌاري.
 يار ولايت کرم چاملي هڪ واري.

ٽي:

تانگهه تهاڏي توڙ ڪنون تن من ساڏا تيا.
 انگ ازل دا ايرين لکيا آها روز ازل دارايا
 قيد ڪرڪي ڪيهي ساڏي نال نيهڙ الايا.

"شاھ ۽ ولايت" چوڙ ڪي شاھي سانگ ساڌي ات آيا.

شي

ثابت نينهن نفي ڪر ڪي سڪ سوز دي سرڪ پلائي
رنگپور دي وچ آڪي رائجهن موهن مام ملائي
ماھيرال محب ميثاقي منون چاميخ محبت دي لائي.
شوقنئون شاھ ۽ ولايت والي آبي رمز رلائي.

چيم

جيسر جوڳي جادوگر جادو جوڙ ڪي منتر منڊ چلايا.
تسشق اندر وچ آئس لائي جوشان جوش جلايا
ساڌي نال جڏان سانول سهڻي گهندڪول ڪي کل الايا.
يار ولايت مندر ميڏي آڪي موهن مک وڪلايا.

هي

حال ساڌا مظلوم تنون ڪي جائن ڪيڙي پيڙي.
جيڏيان سرتيان جهشڪان ڏيون ڪرن جهڳڙي جهيڙي.
بخت ميڏي وچ ايون لڪيان پڪي پنڊ ڳيان عشق اوڙي.
يسار ولايت پهر قبول اسادي آوس ساڌي نيسيڙي.

خي

خيال تسادي باقي باقي سانون ڏوجها لوڪ نه پانوين
بهون خوش تيون اتي خوشيان مناوان جي وت ڏوليا آوين
سرهي سبيج وچاوان ماھي ساڌي اجڙي جهوڪ وساوين
يار ولايت اڱڻ اسادي آڪي هڪوار ٿيڙا پاوين.

ڊال

ڊال ميڏي ايسرن منگدي تي دلبر نال مين هروان
محبت والي مٿڪي چن چن ڪر هار ڳلي دا پاوان
ڊن ڊن، ڊڪي سڪ چين نه آوي هڪيشن وت سبيج تي سووان

يارولايت تيڏي ڪيٽي مين ٻيلي نت نتا روٺان

ڏال:-

ڏال ڏڪر نام تهاڏا دم دم ورد پڪاوان
صورت تصور نقشا نظروچ دل مسجود بناوان
بت خاني بهت پوڄاري بن تپشي تلڪ لڳاوان
عشق تيڏي وچ يارولايت مئن عاشق نام ڌراوان

ري:-

ري رمز رنگي رانجهن والي لڳ ڳئي نوڪ نينان دي:
نرالي سڪ دي سرڪي صاف ڪيٽا پر پريم دي پيالي
شاهه ولايت شوق شراب طهورا ڪيفي جام ڪلالي.
مُغان دي ميخاني وچون بن ڳيوسي مست ملنگ موالِي.

زي:-

زي زلف زنا رپيا وچ ڳل دي اتي پل ڳيا دين ايماني
درد وصال وڪروحدت ڪوليا عشق دڪاني
سودا سردا ڏيوسن گهندا قرض پراڻي
يار ولايت ورهه واپاري دل دردبرهه بياني.

سڀين:-

سڀين سوداگر بڻڪي رانجهن رنگپوردي وچ آڻي.
روپ رنگوپهن پوشاڪان سهسين ويس وڻائي
بيگ بشري وچ پيد نياري ساجن آپ سمائي.
يار ولايت جوڳي بڻڪي ميم دي مرلي چاني.

شينين:-

شين عاشقان نون شيدا ڪرڪي شوق تيڏي شهيد ڪيٽا.
موهه گهيتائي مشتاقان نون درد تيڏي دريدر ڪيٽا.
بيزريالي ابرهه تسادي خالص خريد ڪيٽا.

یار ولایت وجد ویراگی محبت مار مزید کیتا.

صاد:-

صاد صاحب تخت هزارې دا عشقئون اپني آندا
بښکي منجهيان چروان والي درچوچک چاک سڌا دا
سیردي سانگي بن سیلاني ځلي ځلي کړا ځاوند
شاه ولایت یار پیارا بیشک مینون پاوندا

ضاد:-

ضاد ضرورت ذوق کيتي قصد کیتس ات آوڼدا
روپ سروچي رنگ رسایا صورت ساز بښاوند
انس دي اولي آکرماهي لکړا کیتس لني پاوڼدا
یار ولایت کرم کیتا ناتي نیک نپاون دا

طوئي:-

طوئي طالب تیډي نان دامن تون ماهي میډا سائين.
عشق تیډي دیان من وچ میډي بلدیان بره دیان باهين
سنگيان وچ سهاگ ټیوان جي وټ جانب چاهين
یار ولایت به قول اساډي من دیان مونجهان لاهين.

ظوئي:-

ظوئي ظاهر باطن ذوق تیډق آکي درد دکائي دونهين
ازل کنون منظور هويا هیرتي رانجهن ډونهين
نیهن تیډي دانا واقف هاسي سک سوز کیتا سونهين
یارولایت ننگ ناقص دا پرین پالښهار توهين.

عین:-

عین عشق تیډي اظهار کیتا لځاوان ځل وچ مالها پاوان
تسبي توژکي تلک لځاوان ځل وچ مالها پاوان
مسجد جاوان کي مندر جاوان کیوین وت یارمناوان
یار ولایت جیوین راضي ټیوین ووځي بیګ بښاوان

غڻ:-

غڻ غيرنھن ھر جاءِ ھاڏي ھني ھر رنگ ڍنگ دي وچ حاضر
بشري بيڪ بنايس بازي مظهر دي وچ ماھر
الانسان سري وانا سرھو آپ ڪيتاھي ظاھر
شاھ ولایت نام ڌراوي نيھن ڪٽس ھن ظاھر

في:-

في فڪر ٻھون ھٿ ڌڪر تيڏا اتي عشق ڪيتا مجبور
اولاس پيران تي عرض ڪران مينون محب ڪرين منظور
لوڪ ساري دي طعني مھڻي ميڏا روح ڪيتا رنجور
يار ولایت اک وار ملي دڪ درد ٿيون سب دور

ڪاف:-

ڪاف ڪرم ڪرڪي ڳل لاءِ سانون ٻھون دڪي حال ھجردي
سوز فراق صدمتم ڪيتا سوين صدمين سول صغردي.
آھ ڪران تي اولاس پيران ٿي ڳڻي جاري جوش جگردي.
يار ولایت جڏان نظريال ڪر دڪ ٿيون سپ دوري.

لام:-

لام لطف تي لڪ احسان منان ڪرين ساڏي نال ميلاپ
درد ڪنون الاپ گھر ٻار تي ست سينگار سپ
ميمن چوڙيا لوڪ لاڳاپي
يار ولایت پڪي تيري پيٺان تيري نال پيرار ھٿ.

ميم:-

ميم ماھي ملي تان سھاڳڻ ٿيون ڪر سينگار سُرڪي لاوان
ڪجل پاوان قي سيند چناوان مين مجلس موج ملھاوان
محبت والي اک مندر بٿاوان سپ سرتيان سھيليان سڏاوان
يار ولایت رھ نال ساڏي تيري دم دم درشن پاوان

نون:-

نون ناقص ڪون منظور ڪرين مين ڪوجھي ڪملي ڪالي.
مين بدڪار اوڳڻ هاري شاهي شان تيڏا هئڻ عالي.
مين وچ عيب اپار ڪئي آهان حال ڪنون بيحالي
جهنگ دي چٽي مين هير نمائي تون شاهه ولايت والي.

واء:-

واءِ وصل دي گھول ڳئي ڪائي بهون هجر ڪيتا حال هيئي
جڳ ساري ويان توکان ڏوجھي لوڪ ڏيندي طعني مهئي
سنگيان ستاون تن من تپاون اتي ڏينديان جهڻڪان جهٽي
”يار ولايت“ مٿن نت نال ساڏي وس پيا سانول سهئي

هم:-

هٿن هادي سڻ حال ساڏا درد ڪنون درمنانديان
مٿن بيڪس ناقصد تي آسرياني برھه تيڏي دي بانديان
مٿن سڪ سوز تيڏي سرشار ڪيتا ورھه ڪنون نا وانديان
مٿن ”يار ولايت“ روزازل دي نيھن تيڏي نال لانديان

لا:-

لڳيان مٿن تيڏي لاري چوڙڪي ڪڙم قبيل سارا
ننگ نبهاوين نال رلاوين مٿن وچڙي ڪون مل يارا
وملن ڪنو ٻي وطن ٿيو تيڏي نت دلارا
يار ولايت عشق تيڏي دامٽڪون ازل ابد دا سهارا

ٻ:-

ميڏي هئي انشاالله ماهي آپ مندر ميڏي آوين
سينا سيڇ بنا ڪر هينا رهين مڙڪي مول نه جاوين
ٻه ڪول ساڏي ڪجهه ٻول مٿا سانول الفت نال آوين
يار ولايت نت وسدان رهين اتي نيھن ساڏي ناول لاوين.

نون:-

نون ناقص ڪون منظور ڪرين مين ڪوجھي ڪملي ڪالي.
مين بدڪار اوڳڻ ھاري شاھي شان تيڏا ھئ ڪالي.
مين وچ عيب اپار ڪئي آھان حال ڪنون بيحالي
جھنگ دي چٽي مين ھير نماڻي تون شاھ ڪلايت والي.

واٽ:-

واٽ وصل دي گھول ڳئي ڪائي بھون ھجر ڪيتا حال ھيڻي
جڳ ساري ويان توڪان ڏوجھي لوڪ ڏيندي طعني مھڻي
سنگيان ستاون تن من تپاون اتي ڏينديان جھڻڪان جھڻي
”يار ولايت“ مٿن نت نال ساڏي وس پيا سانول سھڻي

ھم:-

ھڻن ھادي سڻ حال ساڏا درد ڪنون درمنانديان
مٿن بيڪس ناقصد تي آسرياني برھ تيڏي دي بانديان
مٿن سڪ سوز تيڏي سرشار ڪيتا ورھ ڪنون نا وانديان
مٿن ”يار ولايت“ روزازل دي نيھن تيڏي نال لانديان

لا:-

لڳيان مٿن تيڏي لاري چوڙڪي ڪڙم قبيل سارا
ننگ نبھاوين نال رلاوين مٿن وچڙي ڪون مل يارا
وملن ڪنو ھي وطن ٿيو تيڏي نت دلارا
يار ولايت عشق تيڏي دامئڪون ازل ابد دا سھارا

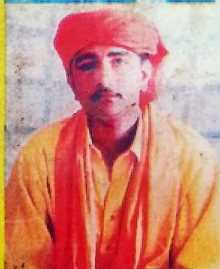
ڪم:-

ميڏي ھڻي انشاالله ماھي آپ مندر ميڏي آوين
سينا سيڄ بنا ڪر پينا رھين مڙڪي مول نه جاوين
بھ ڪول ساڏي ڪجھ ٻول مٿا سانول الفت نال الاوين
يار ولايت نت وسدان رھين اتي نيھن ساڏي ناول لاوين.

فيض درياھ جو دروازو جيڪو
هر وقت کليل نظر ايندو آهي

مزار مبارڪ دادا واليت شاھ جيلاني

فيض درياھي
باغ جا گل

فيض درياھ جي مٽي جيڪا
هر مرض جي لاءِ شفاء آهي